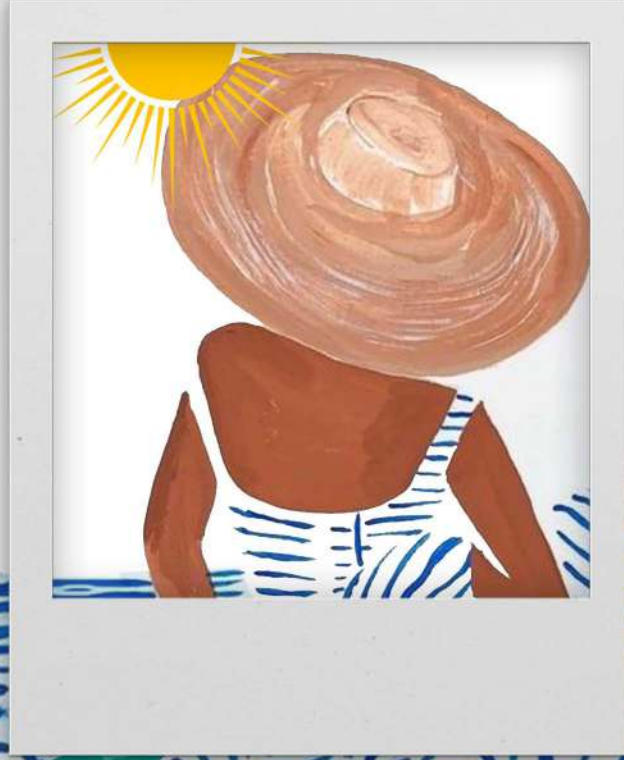

HAYDI

Eylül-Ekim 2024
27. Sayı
Ücretsiz

İki aylık kültür ve edebiyat dergisi

Önsöz

3 Özden Selim Karadana

Öykü

4 Barış Işın - Ruhi ve Hulusi

10 Çağdaş Ekin Şişman - Gülmececi Ebemkuşağı

14 Levni Hakan Şahin - Sen Hiç Merak Etme

22 Seher Güllapoğlu - Masanın En Cahili

24 Ayşegül Bahtiyaroğlu Tekin - Kırmızı Kulübe

30 Ülkünur Arslan - Suç ve Çiçek

33 Özden Selim Karadana - Şerefe

37 Emir Taha Sarı - Baş Ağrısı

41 Zeynep Kıymacı - Yıldız'ın Alelacele Görülen Pek Mühim Mahkemesi

52 Bilge Varol - Karanlık Bir Döngü

58 Günsu Özkarar - Havlamadan Kahkahaya

Şiir

8 Nurullah Tuban - Yaşamak Eskileri

20 Melis Köprülü - Tuhaf Bir Gün

29 Cana Akdal - İkinci Gece

34 Halil İbrahim Çiçek - Sevgili Yaşam

51 Caner Toprak - Perdesiz

61 Aycan Aluçlu - Yolculuk

63 Serhat Keleş - Unutma Gülmeyi, Denizi Görelim

Deneme

56 Tara Demircioğlu - Sen Kimsin Birader?

Fotoğraf

12 Yusuf Bayraktar - Disparition

21 Mustafa Sarp Danişoğlu - Icarus in Bologna

40 Ezo şara Uray - Faz

49 Ayaz Yıldız - The Forest Within

55 Nilüfer Cansu Kakşi - Ending The Day, Starting to Share

57 Mustafa Sarp Danişoğlu - Grasshopper

İllüstrasyon

28 Gizem Eke - Güneş Ayini

36 Ben Bi Kozmos - Bağlantılar

62 Ben Bi Kozmos - Otoportre 2

Resim

32 Seden Göv - Dante'nin Cehennemi, Kanto 22

Yayın Ekibi

Cevher Tat
Özden Selim Karadana
Levni Hakan Şahin

Editör

Levni Hakan Şahin

Genel Koordinatör

Özden Selim Karadana

Dergi Tasarımı

Cevher Tat
Emre Bayraktar

Kapak Görseli

Gizem Köroğlu

İnternet Sitesi

haydidergi.com

İletişim

info@haydidergi.com

ÖNSÖZ

Merhaba!

Sonuna ünlem koyarak coşkulu bir giriş yaptım. Belli ki ihtiyacım var bu aralar coşkuya, ünleme. Zaman zaman atıl hissediyorum kendimi. Oturdum kaldım olduğum yerde. Bir ayaklansam... Bir ayaklansam bir daha oturmam gibi geliyor. Sonra güzel bir şarkı çalar, dans etmeye başlarım, dans etmeye başlarız. Çünkü dans etmek de en az atıllık kadar bulaşıcıdır bence. Birbirimizi dansa kaldırdığımız günlerimiz olsun.

1 Mayıs 2020'de çıktığımız bu yolda ilk defa bir açık çağrı gerçekleştirdik. Ne mutlu ki değişmeye, dönüşmeye devam ediyoruz. Başvuruları detaylıca inceledik, değerlendirdik. İlginiz için çok teşekkür ediyoruz. Aramıza yeni katılan arkadaşlarımız 27. sayımızdaki yerlerini aldılar. Buradan her birine sarılıyor ve tekrardan hoş geldiniz diyorum. Birlikte nice sayılarımız olsun. İyi okumalar.

Özden Selim Karadana

HAYDİ

İki aylık kültür ve edebiyat
dergisi

Eylül-Ekim 2024

27. Sayı
Ücretsiz

HAYDİ

Ruhi ve Hulusi

Barış Işın

Sonunda hava kararmıştı. Ruhi ve Hulusi sıkıştıkları eski dolaptan çıkmış, tahta merdivenleri ev sahipleri fark etmeden inmiş, kapı gıcirtısı duyulmasın diye üç defa besmele çekmişlerdi; içlerinden. Portakal ağaçlarının arasından koşup çitleri atladıklarında Ruhi kendini toprağa attı.

“Duymadılar değil mi?”

Hulusi nefes nefeseydi. Kafasını evet anlamında salladı ve dizlerinin üstüne çöktü.

“Ee, hadi göstereyim!”

Ruhi oturdu ve gömleğinin altına sakladığı hançeri çıkardı. Hulusi heyecanla hançeri tuttu. Bakır kabzası bakımsızlıktan paslanmış, üstündeki işlemeler bir kahve falı gibi dağılmıştı. Yalnız, bıçak kısmı ilk dövüldüğü günkü kadar parlaktı. Hatta Ruhi, hançer çıktığından beri karanlığın arttığı, gökyüzünü dolduran ay ışığının sönükleştiği vesvesesine kapıldı.

Hulusi hançeri gelişigüzel sallamaya başladığında, Ruhi kendine bir zarar gelmesin diye ellerini siper etti ve bekledi. Hulusi'nin bıçağı tutan sol eli zarif bir hareketle gökyüzüne kadar kalkıyor, bir anlığına en tepede bekliyor ve aniden tam aksi yöne iniveriyordu. İncecik demir, rüzgârı bir çarşafmış gibi kesiyor ve sesi sessizlikte yankılanıyordu.

“Aaaah!” diye bağırdı bir ses. Hulusi endişeyle hançeri attı. Etrafında döndü ve Ruhi'yi aradı. Gözleri hançerin aydınlığıyla kamaştığından karanlığı seçemiyordu.

“Bitti mi?” diye sordu Ruhi.

Hulusi derin bir nefes verdi. Bir an durdu ve “Bitti bitti, hadi gidelim.” dedi. Sesin gaipten geldiğini anlamıştı anlamasına ama “Kafamda kuruyorumdur.” diye geçirdi içinden. El yordamıyla hançeri buldu. Doğruldu; Ruhi'yi de kolundan tuttuğu gibi kaldırdı. Arsayı geçip yola çıkana kadar Ruhi'nin kolundan çıkmadı. Toprak yol köye kadar dümdüz gidiyordu. Gün ağarmadan varabilirlerse hançer sonsuza kadar onların olacaktı.

“Ne de güzel değil mi?” dedi Ruhi.

“Evet, çok güzel.”

“Artık bizim değil mi?” diye sordu Ruhi.

“Evet, bizim.”

“Sadece senin değil, ikimizin değil mi?” diye sordu Ruhi.

“Evet, ikimizin.”

“Öyleyse ver ben taşıyayım.” dedi Ruhi.

“Olmaz, bende daha güvenli. Bak, ceketimin iç cebinde.”

Ruhi kafasını isteksizce salladı.

Ardından,

“Onunla İsmail'i öldüreceğim ilk iş.

Sabah ola hayrola..." dedi.
"İsmail ne etti be sana?"
"Meryem'le evlendi."
"Âşık mısın sen Meryem'e?"
"Yok ulan ne âşık olacağım. Ama istemeden vardı İsmail'e, kurtaracağım kızı."

"Kurtarıp ne yapacaksın?"
"Sana ne oğlum, kurtaracağım işte kızı."
"İyi, peki."

Bir süre sessizce yürüdüler. Yol başkalarına bitmez gibi gelebilirdi ama Ruhi ve Hulusi belki bin kez yürümüşlerdi böyle. Ne ayakları yorulmuştu ne de yürekleri daralmıştı. Ay dönüp gecenin öteki tarafına geçene kadar sessizce devam ettiler.

"Ulan Hulusi, nefesini tutmadan

ne kadar dayanabilirsin?" diye sordu Ruhi.

"Bilmem, on dakika dayanırım herhalde." dedi Hulusi.

"Hadi ulan palavracı, yarım dakika duramazsın."

Hulusi, Ruhi'ye kısa bir bakış attı, derin bir nefes aldı ve hızlıca ellerini kaldırıp ağzını burnunu kapatacak şekilde yüzüne bastırdı. Ruhi bir süre Hulusi'ye baktı ve ardından güçlü bir kahkaha patlattı.

"Kenardan nefes alıyorsun, görüyorum." diye dalga geçti.

Ama Hulusi'nin nefes aldığı falan yoktu. Aklında saniyeleri sayıyor, dakikalara ulaşmaya çalışıyordu. İkinci dakikayı geçtiğinde Ruhi, Hulusi'nin omzuna vurdu.

“Tamam be inandım, hadi bırak.” dedi.

Hulusi tepki vermedi.

“Tamam lan bırak, başına bir şey gelecek gece gecel!”

Hulusi, Ruhi’yi duymuyor, nefesini tutmaya devam ediyordu. Neredeyse üç dakika olacaktı. Ruhi, endişeyle Hulusi’nin kollarına asılıp onu aşağıya çekti. Hulusi derin bir nefes aldı ve Ruhi’ye çaktırmadan gülümsedi.

“Tamam, on dakika da tutarsın bir saat de.” dedi Ruhi.

“Kıyamadın değil mi bana?” diye sordu Hulusi.

“Yok oğlum ondan değil, seni köye kadar taşımak istemedim.”

“Hadi hadi...”

Ruhi, “Git işine!” der gibi omzuna sertçe vurdu Hulusi’nin. Sonra da sessizce yürümeye koyuldu. Ay geceden kaybolana kadar sessizlik devam etti. Başkaları olsa, yorgunluktan yığılır, yol kenarında ölmeyi beklerdi belki ama Ruhi ve Hulusi bu yolu bin defa yürümüştü. İkisinin de bacakları katır gibi güçlüydü.

“Aklından hiçbir şey geçirmeden ne kadar durabilirsin?” diye sordu Ruhi.

“Nereden gelir aklına böyle şeyler?”

“Gelir işte, cevap versene sen.”

Hulusi omuz silkti. “Hiç düşünmedim. Sen?”

“Hiç dayanamam. Hiç olmazsa kızları geçiririm.” dedi Ruhi ve yürümeye koyuldu.

Gerçekten de hiç düşünmeme-

yi hiç düşünmemişti Hulusi. Sessizliği fırsat bilip zihnini susturmayı denedi. Gözlerini kapadı. Aklında bir siyah duman gördü önce. Siyah duman büyüdü, altından alevler çıktı. Gökyüzünden yağmur indi, ateş söndü, duman beyaza dönüştü. Beyaz duman bulut olup havaya çıktı. Orada şekli değişti, köpeğe benzedi. Önce kafası, sonra bacakları, ardından kuyruğu... Her yeri tamam olunca yeniden toprağa düştü, kuyruğunu sallayıp koşmaya başladı. Kendine küçük bir tahta parçası buldu, ısırıldı ve koşmaya devam etti. Tahta parçasını kuyuya attı. Parça dibe doğru düştükçe Hulusi’nin zihni karardı. Parça sudan ağırdı, su onu çekti. Sonunda dibine geldiğinde, etraf kapkaranlık olmuştu. Hulusi karanlıkta yeniden bir duman gördü, siyah bir duman.

“Canımı çok yaktın.” dedi ses.

“Sen kimsin?” diye sordu Hulusi, ağzını hiç açmadan.

“Ben rüzgârım.”

“Saçmalama.” dedi Hulusi, “Rüzgâr konuşur mu hiç?”

“Ya kim konuşur, insan mı? Hançerini çekip canını yaktığın bendim.”

“Saçmalama, rüzgârın canı yanar mı?”

“Ya kimin yanar, insanın mı? Hançerini çekip kestiğin bendim.”

“Saçmalama, hançer hiç rüzgârı keser mi?”

“Ya kimi keser, insanı mı? Hançerinin açtığı yaranın öcünü alacak olan benim.”

“Saçmalama, rüzgâr hiç öç alır

mı?”

“Ya kim alır, insan mı? Nefesini tuttuğunda içine dolan bendim.”

“Saçmalama, rüzgâr hiç nefeste durur mu?”

“Ya kim durur? Aç gözlerini, nefsinin yeni hâkimi benim.”

“Saçmalama, rüzgârın hiç nefiste hükmü olur mu?”

Hulusi gözlerini açtığında, her şey yolundaydı. Ruhi yanındaydı, yol önünde, yıldızlar tepesinde... “Oh be!” dedi içinden. Gaipten gelen sesi zihninin odalarında gezdirdi ve unutmaya yolladı. Kötü bir düş veya karabasan olmalıydı. Yolu da yarılamışlardı. Köye varıp hançeri evin en güzel yerine koyacak, günahlarının affolması için bir dua edecek, sonra akşama kadar uyuyacaktı. Bir daha da zihnini böyle boş bırakmayacaktı.

“Şunu ver de bir bakayım bari.” diyerek sessizliği böldü Ruhi.

“Olmaz.” dedi ceketinin cebine vurarak. “Burada güvende.”

“Ver de bir bakayım oğlum, doğru düzgün göremedim.”

“Ne göreceksin bu karanlıkta, sabaha köyde bakarsın.” dedi Hulusi.

“İyi ulan iyi, sabah olsun hançeri alıp İsmail’in kapısına koşacağım, o zaman bakarım.”

“Olmaz.” dedi Hulusi.

“Neden?”

“Hançeri aynanın önüne koyacağım, orada duracak.”

“Ben getiririm sana sonra koyarsın, işimi halledeyim.”

“Olmaz.” dedi Hulusi. “Her yeri kan

olur, temizlenmez.”

“Temizlerim ben, cıncık gibi yaparım.”

“Olmaz.”

“Ulan benim ne faydama oldu o zaman bu iş?”

“Sen de bakacaksın işte aynanın önünde, pırıl pırıl parlayacak.” dedi Hulusi.

“Senden habersiz gidip keseceğim gırtlakını İsmail’in.”

“Meryem’i istiyorsun değil mi?”

“Evet lan, istiyorum.” dedi Ruhi.

“Yollu diyorlar ona, ondan kaçtı İsmail’e. Boşver Meryem’i.” dedi Hulusi.

“Ulan!”

Ruhi öfkeyle döndü ve koşup Hulusi’nin üstüne atladı. Aynı anda, Hulusi ellerinde bir sıcaklık, Ruhi ise karnında sanki sinek sokmuş gibi bir acı hissetti. Önce anlamadı. Bir adım geri çekildi. Elleriyle sineğin soktuğu yeri aradı. Karnı hem ıslak hem de çevresine göre karanlıktı. Kafasını kaldırdı, gözleri Hulusi’yi buldu. Hulusi öylece bakıyordu. Ruhi’ye bakıyordu. İki arasındaki boşluğa bakıyordu. Karanlığa ve rüzgâra bakıyordu. Aklının içine bakıyordu; cebindeki, eline ne zaman geldi diye.

Ruhi soğuk demiri hissetti. Kabzasından tuttu ve çıkardı. Pürüzsüz demir çıkarken canını neredeyse hiç yakmadı. Havaya kaldırdı ve karanlıkta hançeri seçmeye çalıştı. Dizlerinin üstüne çöktü. Üşüyordu, içi ürperiyordu. Gözlerini kıstı ve hançere yeniden baktı. Ucundan damlayan kan rüzgâra karışıyordu.

Yaşamak Eskileri

Nurullah Tuban

Küçük erdemlerden başlamalı önce
Portakalı soyarak, ya da
Kirazın tadını anımsayarak belki
Gökyüzünün altında ve üstünde
Bulutların arasından sızan şekeri yakalayarak
Asma bahçelerinden şaraplık üzüm seçip
Yaprakların altında salyangozlarla muhabbet ede ede
Öğle güneşinin eylülle kaynaşmasından doğan o bunaltıcı havada
İki bira içip salyangozu yanlışlıkla yemeden
Günü geçirmek de bir erdem

Sorumlu kişilerin yaşadığı binalardan çekiniyorum ben
Yağmurun yağdığını biliyorum
Rüzgârın estiğini de
Yaz günü bir yel yüzümü okşadığında
Hangi kelebeğin etkisi, onu da

Tencere kapağı, açılırdı geceleri
Yıldızların altında cırcır böcekleri korosu eşliğinde
Mısır kaynar, tuzlanırdı koçanları
Koçanların suyunu emerdim
Sivrisinekler kanımı emerdi
Yaz, gece vaktiydi
Ben mısır yerdim
Yazları ben ekşi ter kokulu atletimle
Terlerim üzerimde
Bisiklet sürer düşerdim
Bazen hastaneye düşerdim
Gittim mi kalır, annemi de yanıma alırdım.

Radyoda çalan şarkıların cızırtılı sesleriyle anımsattığı
Eskiyi, eskileri
Eskiden olan şeyleri
Mesela gülmeyi,
Bir portakalın en az bir elma ettiği
Kendini aştığı günleri
Dünyanın yağmur yağdığı günleri
Bolca salyangozun çıtırt etmesiyle
Neler olup bittiğini anlamadan
Hafızanın sesleri yankılanırken
Bir salyangozun çıt diye ölmesi ne eder ki?

Gülmececi Ebemkuşığı

Çağdaş Ekin Şişman

Gülmece işçisiydi, mahlası Ebemkuşığı. Her gece karanlığı yedi uyumadan önce. Hayaller kurardı ve en ufak bir ses bile cisimleşir, renklenirdi. Onları toplaya toplaya koyulurdu uykunun yoluna. Güneş göz kapaklarını dürtene dek kalabalık düşler görürdü. Renkler dile gelirdi, can bulurdu bu düşlerde. Maviler âşık olur, kırmızılar zamparalık peşinde dolaşır, yeşiller şarkılar söyler, sarılar dans ederdi.

Ebemkuşığı geceleri pek severdi. Ona kalsa hep gece olsa yeriydi. Geceleri, sanki içinde birileri, bir şeyler çoğalıyor gibi gelirdi ona. Kollarında, bacaklarında, daracık damarlarında, zayıf

kemiklerinde birikip birikip taşmaya hazırlanırdı bir şeyler. Ama çok kısıydı geceler, yetmezdi ona. Sabahları, içinde belirsiz, bulanık bir hisle uyanırdı.

Ebemkuşığı her sabah rengârenk boncuklar kusardı. Meşhur numarasının kahramanları...

Kendi yağında kavrulan bir kumpanyada, usta gülmececilerden biriydi Ebemkuşığı. Tuluatta başarılı, farsta azıcık yavaş, gölgede muazzamdı fakat en çok kendine has boncuk numarası sevilirdi. Kumpanyanın ana oyunu öncesinde hem izleyici çekmek hem biraz daha para kazanabilmek için gülmececiler en fiyakalı numaralarıyla sokağa çıkarlardı. Ebemkuşığının namı çocuktan büyüğe dillerde gezer, bir gören bir kereyle asla yetinemezdi. Numarası da hani epey iddialıydı; boncukları avuç avuç yutar, ağzına tuttuğu ipe önce yavaş yavaş sonra giderek artan bir hızla üfler, boncukları ipe dizerek geri çıkarırdı. Numaraya başlarken seyirciler arasında yayılan uğultu ipe inci gibi dizilen boncukların hızıyla paralel bir şekilde yerini sessizliğe bırakırdı. İlk kez izleyen de on kere izlemiş olan da gizleyemez-

Heitere Gebirgslandschaft (Joyful Mountain Landscape)
(1929)
Paul Klee

di şaşkınlığını. Alkış kıyamet, tezahürat, ısı-
lıklar, suratlara oturmuş hayret ve şüpheli
bakışlarla numara tamamlanırdı. “Bir daha
bir daha!” diye bağırانlar da oluyordu her
seferinde; fakat Ebemkuşağı istese de bir
kereden fazla yapamayacağını biliyor-
du. İstekleri geri çevirmesi bir tür saygı da
uyandırıyor; fakat bazı akşamlar hevesi,
heyecanı ve soru işaretleri kursağında ka-
lan izleyicilerden bir kısmı sinirlenirdi Ebem-
kuşağı’nın tekrarlamayı reddedişine. Kimile-
ri naz gibi görürlerdi bunu. Ama deneyimli
izleyiciler sinirlenmez, “Ebemkuşağı bu, bir
kere gördüğüne dua et sen.” diye yeni yet-
me seyirciye öğütlerde bulunurlardı.

Bir sabah daha Ebemkuşağı kustu
boncuklarını, temizledi safrasından, yerleş-
tirdi çantasına. Yine en çok alkışı alan onun
numarasıydı. Kumpanya o akşam fars oy-
nayacaktı. Giriş çıkışlarda bir iki tökezleme-

si olmasa tüm gülmececileri sollayacaktı;
ama olmuyordu bir türlü, bu farslar ona
fazla hızlı geliyordu. Sahnenin sağına solu-
na yığınla dekor, aksesuar yerleştirilmiş hâl-
deyken yolunu bir şeylere takılmadan bul-
ması kolay olmuyordu. Yıllardır çözememişti
bu hız sorununu.

Oyun bittiğinde akşam geceye dev-
rediyordu yerini. Kumpanya her zaman-
ki gibi bir şeyler yemeye gitti. Ebemkuşağı
katılmazdı bu yemeklere, diğerleri de artık
gelişigüzel bir davetle geçiştirirlerdi. Her za-
manki gibi reddetti bu daveti. Evinin yolunu
tuttu.

Önce karnını doyurdu. Karanlık iyice
çökünce girdi yatağına, yumdu gözlerini.
Yüzünde o kurnaz, muzip, çocuksu gülüm-
seme. Bugün de, ne kumpanya ne seyirci...
Gözlerinin görmediğini anlamadı kimse.

Disparition Yusuf Bayraktar

Sen Hiç Merak Etme

Levni Hakan Şahin

Eda'nın Felix'in bakıcısı olarak işe başlamasının üzerinden altı ay geçmişti. Artık birbirlerine iyice alışmışlardı. Eda hafta içi her gün Felix'i okuldan alıp onunla evine yürüyor, annesi işten dönene kadar çocukla üç saat geçiriyordu. Eda'nın sorumlulukları arasında Felix'i beslemek yoktu. Fakat kaldığı öğrenci yurdunun sürekli pis bırakılan müşterek mutfağında istediği gibi yemek yapamadığından, bu evin pahalı araç gereçlerle donatılmış geniş mutfağını Instagram'da gördüğü tarifleri denemek için kullanıyordu. Böylece Felix'in de karnı doyuyordu. Yedi yaşındaki çocuğun en sevdiği yemekler soya kıymalı lavaş lahmacun ve avokado puding olmuştu. Bu durum Felix'in annesi Laura'nın da işine geliyordu. Yorgun argın eve döndüğünde çocuğa yemek hazırlamakla uğraşmıyordu. Kendisi de biraz peynir ve bir dilim ekmeğin yanında üç kadeh şarap içerek akşam yemeğini hallediyordu.

Laura başlangıçta Eda'ya pek güvenmese de sorunsuz geçen altı ay şüphelerini yatıştırmıştı. Eski bakıcının şehir değiştirmesi üzerine internete verdiği ilanda anadili İngilizce olan, deneyimli biri aradığı yazıyordu. İngilizceyi anadili gibi konuşan Eda, Felix'in onunla geçirdiği sürede İngilizcesinin epey

gelişeceği savında ısrar etmiş ve Türkiye'deyken bakıcılık yaptığı yalanını söylemişti. Pek de yalan sayılmaz, demişti arkadaşına anlatırken. Hayatı boyunca küçük kardeşine bakmıştı ne de olsa. Laura bir süre ondan daha iyi bir bakıcı adayı bulabileceğini umduysa da nihayetinde Eda'ya razı olmuştu.

***

İlkbaharın Berlin sakinlerini hayal kırıklığına uğrattığı kara bulutlu dönemlerinden biriydi. İrili ufaklı bitkilerle donatılmış yüksek tavanlı oturma odasında Felix parkenin üzerinde epey çetrefilli lego setiyle oynarken Eda kanepeye uzanmış kitabını okuyordu. Felix ara sıra kurduğu lego dünyasındaki son gelişmeler hakkında rapor veriyor, Eda da onun yanına çöküp lego sahalarını yakından tetkik ediyordu. Saat altıyı çeyrek geçtiğinde, anne hâlâ eve gelmemişti. Laura daha önce hiç geç kalmadığından, Eda meraklanmaya başladı. Ona mesaj atmaya düşündü fakat çekindi. Biraz daha beklemeye karar verdi. Yetişmesi gereken bir yer yoktu, keyfi yerindeydi.

Felix, kolay bir çocuktur. Zihnini ve ellerini meşgul edecek bir uğraşı bulmakta zorlanmaz, genellikle hiçbir tale-

bi olmazdı. Yalnız Eda'nın ilk iş gününde, Eda tuvaletteyken kendini kızın o sıralar varlığından habersiz olduğu kilere kitlemiştir, nihayetinde panikatak geçiren Eda'nın çıkardığı dehşetli sesleri duyan kadar oradan çıkmamıştı. Bu olayın üzerine Eda, altından kalkamayacağı bir işe giriştiğini düşünmüş, o gece sabaha kadar kendisiyle kavgalar etmişti. Fakat o günden sonra her şey yolunda gitti. Eda, Felix'in onu bilmeden tabi tuttuğu sınavı geçmişti.

Saat altı buçuğa geldiğine Eda tüm cesaretini toplayıp Laura'ya mesaj attı. Tonunun sert algılanmasını istemediğinden mesajın sonuna gülümseyen bir emoji koymayı ihmal etmedi. Zamandan ve annesinin rötarından bihaber Felix, kendini büsbütün kaptırmış bir hâlde lego inşaatına devam ediyordu. Eda oradayken evin havası hafifliyor; Felix'in kafasındaki sesler dinginleşiyordu.

Göç ettiğinden beri tedirgin edici bir eğretilik hissini üstünden bir türlü atamayan Eda, Felix'le geçirdiği zamanlarda kendini rahat ve güvende hissediyordu. Hayatta her şey ne kadar karmakarışıksa burada o kadar basitti. Üç saat boyunca bir evde öylece var

olacak ve çocuğa göz kulak olacaktı. Bu yalınç sorumluluk ona iyi geliyordu. Bu ev ve Felix, Eda'nın konfor alanı hâline gelmişti.

Hava karardığında Felix bir şeylerin ters gittiğinin farkına vardı. Eda Laura'yı üç kez aramış fakat cevap alamamıştı. Eda'nın gerginliği arttıkça odanın içine doluyor, çocuğa da buluşuyordu. Nihayet Felix, yuvarlak, yeşil gözlerini dikmiş olduğu noktadan ayırmadan, utana sıkıla annesinin nerede olduğunu sordu. İki kişinin konuşmadan alınmış bir karara riayet edermişçesine uzun süre görmezden gelmeye devam ettiği bir problemi, daha fazla dayanamayıp su üstüne çıkararak tarafın yaşadığı mahcubiyete benzer bir his, Felix'in göğsünü sıkıştırıyordu. Eda, çocuğu rahatlatacağını umduğu bir ses tonuyla annesinin şirkette önemli bir işi olduğunu, bugün geç geleceğini söyledi ve müjdeyi verdi: YouTube'dan bir şeyler izleyebilirlerdi.

Birkaç saat sonra Felix televizyonun karşısında uyuyakaldı. Eda Felix'i yatağına taşıırken ona daha önce sarılmamış olduğunu fark etti. Çillerle kaplı elmacık kemiğine bir öpücük kondu, üstünü örttü. Göğsüne dolan

sevgiyi yatıştırmaya çalıştı. İçinden çocuğu uyandırmak pahasına ona do-yasıya sarılmak geliyordu. Sonra sa-kinledi, bir süre öylece seyretti Felix'i. İnsan ne olursa olsun uyurken huzurlu gözüküyordu. Onunlayken kendi çocukluğunu düşünmeden, kk Eda'yı Felix'le kıyaslamadan edemezdi. Bazen onu kıskanacak gibi olur, utanırdı. O gün çocuğun ihmal edililişi, Eda'nın ona olan şefkatini harlamıştı. Çocukken kendine ninni söylermiş gibi, uykuya dalana ka-dar dualar ettiğini anımsadı Eda. Fe-lix'in tanrıya ihtiyacı olmamasını diledi odasından çıkarırken.

Evde dolanmaya başladı. Endi-şesi zamanla öfkeye dönüştü. Otur-ma odasının tavandan sarkan işiğini kapattı ve odanın çeşitli yerlerine yer-leştirilmiş kk abajurları tek tek yaktı. Etrafa alıcı gözüyle baktı. Böyle bir evi olsun ne çok isterdi. Tabii bazı ufak do-kunuşlar gerekiyordu. Bu oda çok büyük, çok boştu. Bir soğukluk sızıyordu eşyaların arasındaki boşluklardan. Du-var-da asılı tablolar kimliksizdi ve duvar-lara dayanmış mobilyalar, doldurama-dıkları o koca boşluğun ağırlığı altında eziliyordu.

Eda normalde bu evde sigara

imezdi. Fakat artık bunu kendine hak gördü, balkona ıktı. Laura'nın kllğ ağzına kadar doluydu. Eda sigarasını yaktı, balkonun demir parmaklıklı kor-kuluğuna dirseklerini yasladı ve polisi aradiğında söyleyeceklerini prova et-meye başladı. Ilık bir rüzgâr, yağmurda ıslanmış ihlamur ağlarının kokusunu burnuna taşıyor, saçlarını savuruyor-du. Caddeden paldır küldür bir tramvay geçti. Eda bir an kafasını kaldırdı, tam karşısındaki balkonda oturan adamla göz göze geldi. Adam caddeden yana çevirdiği sandalyesinde arkasına yas-lanmış, bacak bacak üstüne atmıştı. Sol yanındaki ahşap masada bir bira şişesi ve küllük duruyordu. ieklerle donatılmış balkon, korkuluğa gerilmiş ipten sarkan led işiklarla aydınlatılmıştı. Bu loş sarı işik adamın yüz hatlarını be-lirginleştirmekte yetersiz kaldığından, Eda, adamın ona hafifçe gülümsedi-ęini gördüyse de emin olamadı. Ada-mın mahremiyetini ihlal ediyor olduğu kaygısına kapıldı, başını çevirdi. Bir süre birbirlerine kaçamak bakışlar attılar. Tekrar göz göze geldiklerinde adam Eda'ya tereddütle el salladı. Karşılık alınca mutlu oldu, birasından bir yu-dum alıp iyice arkasına yaslandı. Otuz-

Child with Lamp (1896)
Pierre Bonnard

lu yaşlarında, siskaca, hoş bir adamdı. Dalgalı, koyu saçları ve sakalı oldukça hacimliydi. Eda'ya sorulursa hiçbir şeyi kafaya takmayan biri gibi gözüküyordu. Bu kaçamak bakış oyunu sona ermesin diye Eda art arda üç sigara içti—sanki sigara içmeden balkonda oturmak makul bir şey değilmiş gibi. Dördüncüyü yakacaktı ki evin içinde bir ışık yandı. Eda hemen ayaklandı. Laura aklından çıkmıştı.

İçeri geçtiğinde onu antrede, topuklu ayakkabısının kayışını çözmekte zorlanırken buldu. Laura Eda'yı fark edince ayakkabı çıkarma işine ara verdi. Eğildiğinde yukarı çıkan dar eteğini düzeltti, alnına düşen yeni boyanmış

parlak siyah bir perçemi kulağına sıkıştırdı ve bir an duraksadıktan sonra robotik bir tonda, "Çok özür dilerim." dedi. "Bir daha olmaz." O ana dek Laura'dan hesap sorma, ondan nerede, ne yaptığı bilgisini alma hakkı olduğunu düşünen Eda afalladı. Ona hiçbir şey soramazdı.

"Felix uyuyor." diyebilirdi yalnızca.

"Teşekkürler." dedi Laura. İçkiliydi. Eda'yla göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Mutfağa geçti, büyük bir bardak su doldurdu kendine. Işığın altında, gözlerinin şişmiş; makyajının akmış olduğu gözüküyordu.

Eda ceketini giymiş, çantasını sırtlanmış, kapıya doğru yönelirken bir an durdu, tereddüt etti. Boğazını te-

mizledi, Laura'ya ismiyle seslendi. O gece ilk kez göz göze geldiler. Eda'nın öfkesi dinmiş; yerini aklını karıştıran bir duygudaşlık almıştı.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim iyiyim." diye geçiştirdi Laura. "Endişelenecek bir şey yok."

***

Laura hakikaten de bir daha gecikmedi. Felix'i uyutmadan sarhoş da olmadı—çocuğun, babasıyla geçirdiği Pazar günleri hariç. Eda ise balkona çıkmaya başladı. Hafta içi her gün saat beş sularında Felix'in bir şeyle meşgul olduğundan emin olup balkonda bir sigara içiyordu. Karşıdaki adamla sessiz anlaşmalarıydı bu. Konuşmadan; kaçamak bakışlar, ufak tebessümler ve düzensiz el sallamalarla haftalar geçirdiler. Öylece, karşılıklı iki balkonda oturan iki kişi. Kendi kendilerine ama beraber. Adam, on dakikalığına da olsa Eda'yı görebilmek için arkadaşlarının iş çıkışı planlarına katılmıyor, mesai biter bitmez evin yolunu tutuyordu. Eda ise balkona çıkmadan önce ayna karşısında vakit geçirir olmuştu.

***

Okulların kapanmasına çok az kalmış, güneş kendini daha sık göster-

rir olmuştu. Eda yemek yaparken Felix mutfak masasında oturuyor, her zamanki gibi kapüşonlusunun ipini çiğniyordu. Felix, Eda'yı yemek yaparken seyretmeye; onun ölçülere büyük bir titizlikle dikkat etmesine, laboratuvarında deney yapar gibi özenle çalışmasına bayılırdı. Su ısıtıcısının sesi odayı doldururken Eda bir şarkı mırıldanıyor; zeytinyağında kavrulan sarımsakların kokusu çıkıyordu. Eda kıvrık, gür saçlarını yalnızca mutfaktayken toplar, böylece yüzü ortaya çıkardı. Onun koyu renkli kaşlarına ve düşünürken istemsizce kısılan, hafif çekik kahverengi gözlerine bakmak Felix'in içini ferahlatırdı. Eda'yı ilk kez gördüğünde sağ elinde dört, sol elinde üç yüzük vardı. O günden beri onu her gördüğünde yüzükleri saydı. Her seferinde sağda dört, solda üç yüzük... Bu istikrar Felix'in hoşuna gidiyordu.

Eda karıştırdığı domates sosunun altını kıstı, sağ omzunun üzerinden Felix'e baktı ve başını hafifçe yana yatırarak göz kırptı. Bu, onların dilinde "Neyin var?" demekti.

Felix, yazı anneannesinin kasabadaki evinde geçirmek istemediğini oflayarak ilan etti ve sordu: "Ben yokken sen ne yapacaksın?"

"Ben de annemi ziyaret edeceğim." dedi Eda.

"Senin annen de yalnız mı?" diye

sordu Felix.

Eda birkaç saniye boşluğa baktı. Bu soruya hazırlıksız yakalanmıştı.

“Sanırım, evet.” dedi Eda. “Başka kim yalnız?”

“Benim annem.” dedi Felix.

“Nereden çıkardın bunu?”

“Teyzemle telefonda konuşurken öyle söyledi.”

Eda vereceği cevabı kafasında tartarken Felix tekrar lafa girdi: “Sen de yalnız mısın?”

“Biraz.” dedi Eda. “Sen?”

“Bazen.”

Eda Felix’in başını okşadı, sarıldı ona. Felix yanağını Eda’nın göbeğine bastırırken boğuk bir sesle sordu: “Döndüğümde burada olacak mısınız?”

“Evet.” dedi Eda. “Sen hiç merak etme.”

Bu, Eda ve Felix’in birbirlerini son görüşüydü.

***

Eda o yaz İstanbul’da, annesinin evinin balkonunda, kafasını telefonun-

dan kaldırmayan kardeşiyle karşılıklı otururken Laura’dan bir mesaj aldı: Berlin’deki evi kapatıp kasabaya yerleşme kararı almışlardı. “Her şey için teşekkürler.” Hepsi bu kadar. Eda döndüğü yerleri bıraktığı gibi bulamamayı artık kanıksamış olsa da gözyaşları laf dinlemedi. Hayatı boyunca kumdan kaleler yapmış, her birinin de arkasından ağlamıştı.

Laura, hüsranlı bir hâlde eve döndüğü bir akşam Eda’nın anlayışlı bakışlarını üzerinde hissedip ona içini dökmeye karar vermedi. Karşı balkondaki adam bir akşamüzeri tüm cesaretini toplayıp üzerine numarasını yazdığı büyük kartonu kaldırıp Eda’ya göstermedi. Eda, Felix’in ergenliğe girip sevimliliğini yitirmesine tanıklık etmedi.

Felix sonraları anladı, bazı hikâyeler yarım kalırdı. Eda bunun zaten farkındaydı. Yine de kumdan kalelerini özenle yapmayı sürdürdü. Çünkü gerçek şu ki, nihayete kestirmeden ermenin savunulacak bir yanı yok.

Tuhaf Bir Gün

Melis Köprülü

nasıl ki kader katillerin elinden kesip küstürdüyse seni
dikenler ardına saklanan cansız çimler gibi korkular baş göstermeli
küstürürler seni ardından dansa kalkar damalı parkeler dününden
ben sana nasıl alıştım bilemiyorum düşmeden
kırık kalbi kılı kırk yarıp pınarlara yaprak olur dökülür
canın acımazsa kaldır yürekleri yerden gece ayazla boğuşur
benim serpilip sonra yitip topladığım serin düşler kalkarsa ayağa
kalır kana kana içtiğin suların ağız bozuk, kamazların elleri bomboş yorular.
giderken ayağın yere takıldıysa taş taşıdıysan sırtında sırtlan gibi kalın boynunla
Uyanma.

bugün lisede düşlemeyi düşünüyorum.

eriniyorum geriniyorum kolum göklere, elim yıldız gibi kayar.

toprakta parmak uçlarım, yer ve ben arasında ne var?

bir kalkıp bir düşer yükselir arşlara çıkarım.

bir dağ karlı yerinden kırılıp düşerse onu kaldıran ben mi olmalıyım?

sarmaşık salıncak olur sallanır üzerine küçük insanları alır ben ve kardeşlerim dışarıda mı kalırız?

sarıp sarmalamasa annem beni düşürdüklerimi karanlıkta elimle mi ararım?

pınarların üzerinden süzülüp gelmişti

balıkların bazılarını sevmişti

ellerinden kumlar yere dökülürken

ben denizden mi geldim, demişti

sormuştu bir şeyler sormuştu

evin önündeki seksekleri kim oynamıştı?

anneannem kapıyı açıp dizimi yıkamıştı

o güne dair tek hatırladığım bunlar benim.

Icarus in Bologna

Mustafa Sarp Danişoğlu

Masanın En Cahili

Seher Güllapoğlu

Birbirinden habersiz geçen onca vakti bir yumak hâline getirmiş salıverdiğimiz dostluğumuz. Yaz sıcağında aile evlerimizin içindeki küçük odalarımızda canımız epey bir sıkılmış olmalı ki essin diye beklenen ilk akşam rüzgârında yuvarlanıverdik bir masaya, maskeler sıyrıldı yüzümüzden, bir metrelik sosyal mesafemiz kısacık bir sarılma uğruna çiğnendi gibi sanki ama neyse, ikinci birada biraz daha rahatlayacağız izlenimiyle bilmem kaçınıcı kez “şerefel!”

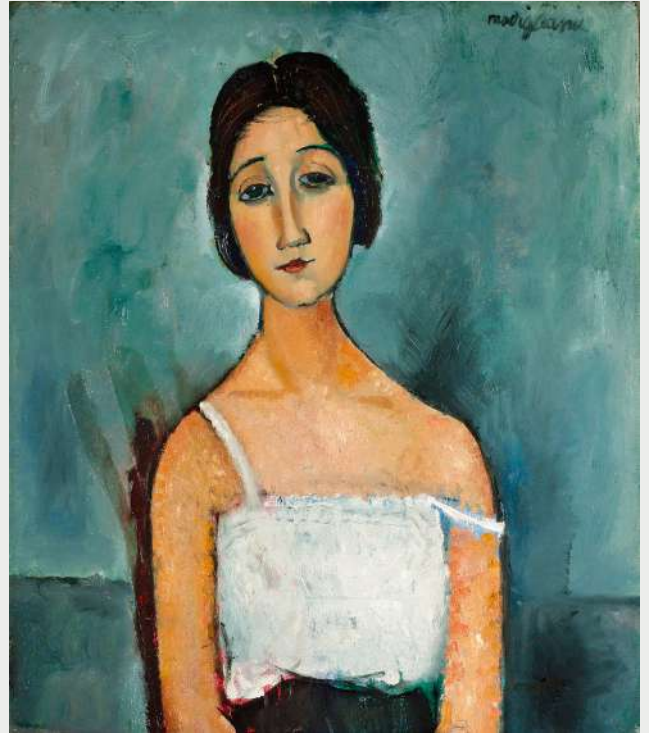
Ayklıyoruz birbirimizi yıllar sonra, sıra alarak konuşuyoruz sanki. Gereksiz uzunlukta bir cümle gibi dertler, göz kaçırmalarsa anlaşılmaz alıntılar gibi buluyor masanın en cahili olan beni.

Yoldan tanıdıklar doluyor masaya, sıra almadan konuşuyorlar. Benlik bir durum yok gibi, bir haberci, bir elçi gibiyim masanın köşesinde. Sandalyemi titreten müziğin bası mı, sallanan bacağım mı bilinmez. Kulaklarım ayrıntıları bir şekilde kaçırmak istemiyor nedense. Herkes kendi yorumunu katıyor yaşananlara. Sıranın bana geldiğini belli eden suskunluğun üzerimdeki gözlerine rağmen “trajik ve saçma” diyemiyorum.

“Senin nasıl gidiyor?”

“Ben...”

Trajedimden bir haber saçmıyorum, eksik anlatıyorum kendimi, cümlelerim bölünüyor. Düğüm olmuş bir kolyeyi herkes açmak ister ya, elden ele dolaşılıyor sohbet bir anda, dilim çözülmediğiyle kalıyor. Başımı çeviriyorum, duvarda bir tablo asılı, gariptir ki güzel. Yaşlı bir kadın göğe bakıyor, dudaklarında tiksiniç bir ifadeyle, gözlerin-

Christina (ca. 1916)
Amedeo Modigliani

den ateş püskürtüyor ölüm meleğine, yani bence öyle, “hâlâ buradayım” diyor, “Gitmiyorum bir yere!” Kadının bu var kalma ısrarıyla benim inatla masadan kalkmayışım örtüşüyor bir anlık. Uyuşan aciz bacaklarımı bile esnetemiyorum. Bir kedi olup masanın ortasına yattığımı, bardakları devirdiğimi, göbeğimi sevdirmek için açtığımı, benimincikladıklarımı hayal ediyorum, sonra hemen vazgeçiyorum bu düşünceden. Bu masadaki kimsenin kedisi olmak istemeyeceğime kanaat getiriyorum. Annemin obez kedisi de olmak istemiyorum. Kendimin kedisi bile olmak istemeyeceğimi düşünürken bir kedi dolanıyor ayaklarımın altında, düğüm olmuş bir kolye gibi geziyor elden ele, mıncıklanıyor. Dudağımın kenarı bir anlık sarhoşlukla gıdıklanıyor, sonra bir görev gibi somurtuyorum yine. Kedi tıslayıp giderken can sıkıntısından tütün kâğıtlarını parçalayıp diktiğim kulemi deviriyor arka patisiyle, ikinci biralara yer açılıyor masada. Göz ucuyla topukluların ezdiği iki boyutlu hâlime bakıyo-

rum. Kalkıyoruz, kış geliyor, büyüyoruz, hayat normale dönüyor, bir daha görüşmüyoruz.

Bir erkek hakkında konuştuk o gün, sonra başka bir erkek hakkında, erkekler hakkında, seks hakkında ve yaşlanan annelerimiz... Kimse bir şiirden ya da bir kitaptan hatta bir şarkıdan bile bahsetmedi, oyun oynamadık, sigara içtik peşi sıra. Hoş bunları yazarken şimdi, okul zamanı beraber çok kez geldiğimiz o kafedeyim ve ben de peşi sıra sigara içiyorum. Yaz mevsiminin üniversite taban puanları konuşulan vakitlerinde olduğumuzu yan masadaki stres yumaklarından duyuyorum. Boyumu birazcık olsun uzatma kararını beraber aldığım dolgu topuklu sandaletlerimle biraz eskiyim burada ve hâlâ hatırladığım gibi sallanan bu eski sandalyenin üstünde bu sefer başka bir huzursuzluğa gebeyim. Çantamda yumak olmuş kulaklığımı çözerken bir taraftan da sohbetleri dinliyorum ve arkamdaki üç erkeğin masasında Miyazaki, biraz fazla övülüyor sanki.

Kırmızı Kulübe

Ayşegül Bahtiyaroğlu Tekin

Bir senedir uzaktan izlediği bu eller şimdi gözlerinin, burnunun, yanaklarının üzerinde geziniyordu. Sıra dudaklarına geldiğinde heyecanlandı. Ağzı yavaşça açıldı, dilinin ucundaki parmağı ısırarak için gizli bir istek duydu. Parmaklarıyla okuyan bu adamın heyecanını fark etmesini istemiyor, bunu sadece kendisini tanımak için yaptığını biliyordu. Yine de elleri boynuna doğru inerken göğsünde hafif bir dalgalanma hissetti. Derin bir nefes aldı, omuzları ani bir ürpertiyle yukarı kalktı, sırtı hafifçe kabardı. Bir sorunun cevabını arıyor gibi yavaşça teninde gezinen parmaklar boynunda dolanırken nefesini içinde tuttu, sonra büyük bir kahkahayla dışarı salıverdi. Parmaklar teninden uzaklaşırken suratını soğuk cama yapıştırdı ve keşke diğer erkekler de göremese diye düşündü. Bütün dünya bir anda görme yetisini kaybetse...

O gün başka bir şehirde, başka bir camdan dışarı bakarken yine aynı şeyi düşünüyordu. Geriye doğru esnedi, yorgunluktan mı dik durmaya çalışmaktan mı bilinmez, omuzları tutulmuştu. İçinde görülmeye değer hiçbir şey olmayan, zevksiz odaya şöyle bir baktı, zevksiz dikdörtgen masanın üzerinden rastgele bir kalem aldı. Parlamento mavisi tükenmez kalemin üzerinde "Kara Kuvvetleri" yazıyordu. Bir de hâlâ anlamayanlar için apolet biçiminde bir amblem... Masanın üzerinde bir sürü kalem olmasına rağmen bir tane

bile kâğıt yoktu. Kalemlerin hepsi birbirinin aynıydı. Anahtarı yavaşça çevirip yasak bir şey bulmak umuduyla masanın altındaki çekmeceyi açtı. Bütün odada olduğu gibi, bu çekmecenin içinde de gizli saklı, herkes tarafından görülmemesi gereken tek bir şey bulamadı. Küçük bir not kâğıdı çıkarıp açtığı gibi kapattı çekmeceyi. Sırları, kokusu, beyaz duvarlarında bir tane bile lekesi bulunmayan oda, kimseye ait değil gibiydi. Lekelere dalıp gitmeyi, duvarda gördüğü şekilleri bir şeylere benzetmeyi sever, canı sıkın olduğu günlerde yatağa uzanıp yatak odasının tavanını izlerdi. Kâğıdı cama dayayıp yazmaya başladı: "Karanlıkta yüzünü buldu, parmak uçları soğuktu..." Devam edeceken kapıda bir tıkırtı duydu, kâğıdı buruşturup avucunun içine sakladı, kalem elinde kalmıştı. "Beğendiysen alabilirsin." dedi kocası, onun paltosunu askıdan alırken. Kalem ayıp olmasın diye çantasına attı ve kocasının omuzlarına kadar kaldırdığı paltoyu giydi. Bu arada kâğıdı da çaktırmadan paltonun cebine tıktırmıştı. Kocası biraz daha çalışması gerektiğini ve onunla gelemeyeceğini söyleyip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Eskiden kocasının etli dolgun dudaklarını, her daim tıraşlı kaygan yüzünü, tıraş losyonunun kokusunu severdi. Binadan bir an önce çıkıp gitmek ve yalnız kalmak istedi. Bahçeye indiğinde temiz havayı uzun uzun içine çekti. Nefesi geri dönerken havada

beyaz bir buğu bırakıyordu. Arkasına dönüp pencereden kendisini izleyen kocasına el salladı. Onu başka bir binanın içinde başka kıyafetlerle hayal etti. Üniformasının ve dört tarafı duvarlarla çevrili bu yapının içinde ona karşı hiçbir şey hissedemiyordu. Zoraki gülümsedi ve önüne dönüp küçük ve hızlı adımlarla çıkışa yöneldi.

Kapıda daha önce hiç görmediği yakışıklı bir asker duruyordu. Daha o yaklaşımadan kapıyı açmış olmasına rağmen kendisi önünden geçip giderken sanki onu hiç görmemiş gibi uzaklara bakmaya devam etmişti. Arabanın kapısını açarken yeşil gözlü delikanlının neye baktığını bulmaya çalıştı. Askeriyenin yanında geniş kurak bir araziden başka hiçbir şey yoktu. Arabaya binmeden askeri bir anıta benzeyen kalemi çantasından çıkartıp az ilerideki sarı çimenlere fırlattı. Kırmızı rujunu sürerken, kısa, çok kısa bir an delikanlının dikiz aynasından kendisini izlediğini sandı. Gülümseyerek kafasını çevirdi, ancak o daha arkasına dönmeden o yeşil gözler kaçış noktasına çekilmişti bile. İnce topuklu kırmızı ayakkabılarını ayaklarından yavaşça sıyrıp incecik çoraplarıyla gaza bastı. Ten rengi çorapların kaygan yumuşaklığını ve çıplak ayakla araba sürme hissini seviyordu. Hava pusluydu,

radyoda eski bir şarkı çalıyordu. Kafasını kaldırıp kendisi gibi tombullaşmış gri bulutlara baktı. Yağmur bastırmadan eve varmalıyım, diye düşündü. Askeri lojmanın birbirine tıpatıp benzeyen gri binalarını, evlerinin güneş almayan salonunu, dikdörtgen şeklindeki uzun ince mutfağı düşününce ruhu sıkıştı. Kocasıyla tanıştıklarında 16 yaşında, incecik bir kızdı. Yaşı ilerledikçe memeleri büyümüş, kalçaları genişlemiş ve hatlarıyla birlikte mizacı da yumuşamış; eskiden hoşuna giden şeyler şimdi ona köşeli, katı gelmeye başlamıştı. Zamanla bu köşelerin içinde bir boşluk oluşmuş, o da bu boşluktan dışarıyı izler olmuştu. Bir yandan hayata karşı olan uyumu sinirini bozuyor, eski taşkınlıklarını ve gençken çalıştığı garip gurup işleri özlüyor, bir yandan yaşının getirdiği bu yumuşaklığı köşelere sıkışmadan özgürce yaşamanın özlemine duyuyordu. Biraz kilo verip eski hâlime dönsem, diye düşündü ama canı sağlıksız, pis bir şeyler yemek istiyordu. Gözü biraz ilerideki kırmızı tabelaya takıldı. Tabelanın hemen arkasındaki camekânda menü resimlerini gördüğünde ne yiyeceğine çoktan karar vermişti bile. Arabayı park ettiği gibi içeri girdi. Saçlarına düşen birkaç damla, yağmurun çok yakın olduğunu haber veriyordu. Dışarıdan gördüğü

Automat (1927)
Edward Hopper

pencerenin yanına oturup sipariş verdiğiğinde damlalar yavaş yavaş penceresine vurmaya başlamıştı. Parmak uçlarıyla camın diğer ucundaki yağmur damlalarına dokundu, orta parmağı damlayla birlikte camdan aşağı süzüldü. Gözlerini kapatıp yüzüne dokunan adamın ellerini düşündü.

Gözünü açtığı anda hamburger ve trüflü patates kızartması tam önünde duruyordu. Hamburgerin katlarını tek tek açıp içindekileri sosla buladı, parmağına bulaşan sosu keyifle ya-

layıp mayonezin patateslerin üzerine dökülüşünü izledi. Patateslerden birini iki parmağının arasına alıp ağzına götürdü. Kıvamı ve sıcaklığı tam istediği gibiydi. Dilinde gezinen muhteşem tadı hissedebilmek için bir an durdu ve sonra hamburgerden kocaman bir ısırık aldı. Kafedekileri ya da tezgâhın arkasından kendisini izleyen garsonu umursamıyor, diliyle ruhu arasında gezinen aklın sınırlarını biraz daha gevşetmek istiyordu. Buz gibi kolayı yudumlarken cama vuran yağmur damlalarına bak-

tı. Yemeyi bitirdiğinde gözlerini bir kez daha kapatıp dudaklarını yaladı. Islak parmakları paltosunun cebindeki küçük kâğıt parçasıyla karşılaştı, kâğıdı açıp yazdıklarına baktı. Kocasını pat diye içeri girmese belki uzun bir şiire dönüşebilecek olan bu cümleler şu anda hiçbir şeye benzemiyordu. Keşke onunla bir kez konuşabilsem, diye düşündü. Ruhunu sesine yansıtmış bu adamın sakın tok sesini, olayları ve hikâyeleri kavrayış biçimini, kendine has yorumlarını, ona kitap okurken duyduğu kokuyu özlüyordu. Kâğıdı parmaklarının arasında sıkıştırıp tırnaklarını avcunun içine bastırdı. Biraz önce yemek yerken gördüğü kırmızı kulübeye doğru yürüdü.

Dışarı adımını atar atmaz sıırıslık- lam oldu. Gittikçe şiddetlenen yağmura aldırılmadan suların üstünden atlaya atlaya kulübeye vardı. Her şeyiyle İngiliz telefon kulübelerine benziyordu. Gerçek mi yoksa süs mü olduğunu anlamak için kapıyı açıp içeri girdi. Cama yaslanıp üstünde biriken yağmur damlala-

rının aşağı süzülmesini bekledi. Telefon çalışıyordu. Ahizeyi eline alıp iki göğsünün arasına bastırdı. Karşıdaki kafeden kendisine bakan garsonla göz göze geldi. Burası yağmurdan korunmak için güzel bir yerdi. Ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını suyun içine bıraktı. Damaların ten rengi çoraptan yuvarlanışını izleyip gözlerini son bir kez daha kapattı. Tanıdık bir koku burnunun ucunda sızladı. Karşıdaki kafe, kendisini izleyen garsonun bakışları, askeriyenin soğuk uzun duvarları, hepsi bir anda yok olmuştu. Hiç düşünmeden çevirdi numarayı. Telefon çalmaya başladığında kalp atışları hızlanmış, nefesi sıkışmaya başlamıştı. Sol elinin parmaklarını az önce ahizeyi koyduğu yere bastırdı. Zil sesini dinlerken mengeneyle sıkışan kalbini eline alıp biraz yatıştırmaya çalıştı. Telefon nihayet açıldığında kalbi sol avucunun içinde duruyordu. Islanan ayaklarının ucunda yükselip telefonun diğer ucundaki adama yumuşak bir sesle "Merhaba." dedi.

Güneş Ayini

Gizem Eke

İkinci Gece

Cana Akdal

Gergin yaylar çizmiş mahmur yüzüne gururlu yorgunluğun.
Karanlığı dalga dalga yaran tenin, hançerler taşırken durgun.
Çok güzel, çok çirkiniz. Kıvrılırken bedenimiz kardeşiz seninle.
Pencere yarı açık. Soyunduğun ne varsa giyindim, ısındım.
Bekçiyim gönüllü uykusuzluğunda bana en yakın uykunun.
Pencere yarı açık. Sustuğun ne kaldıysa söyledim, ayıldım.
Açıldı kapanan kapılar. Koskoca bir şimdi yandı, kül oldu.
Bitti geceden kalma şarkılar. Yine sabah, yine bahar oldu.
Çok gizli, çok aleniyiz. Birleşirken bedenimiz kardeşiz seninle.
Yarı kapalı pencere. Özlediğim ne varsa kavuştum, sığındım.
Çok güzel, çok çirkiniz. Ayrılırken bedenimiz kardeşiz seninle.

Suç ve Çiçek Ülkünur Arslan

Pervin bu kapıyı daha önce sadece bir kez, katılmadığı 'çok önemli' apartman toplantısından iki buçuk hafta sonra çalmak zorunda kalmıştı. Çöplerin birikmesi, apartman önündeki mama kaplarının boşalması ve kedilerin ortalıkta görünmemesinden kapıcının izinde olmayıp işten çıktığını anlaması tam iki buçuk haftasını almıştı. Hayatı boyunca hiçbir apartman toplantısına katılmadığı gibi, bir şeye ateşli bir biçimde karşı çıkanları, imza toplayanları, apartmanda gördüğü bol ünlemlerle bilgilendirme yazılarını hazırlayanları hep büyük bir şaşkınlıkla karşılamıştı. İnsanlar bir yeri bu kadar sahiplenme motivasyonunu ne zaman ediniyorlardı ve Pervin o esnada ne yapıyordu?

Mahide Hanım kapıyı özensiz -ve belki de bu yüzden güzel- ev topuzuyla açtı. Sanki bir maratondaymış da Pervin'in zili çalması yüzünden koşuyu yarım bırakmış gibi bir hâli vardı. Onun bu hâli Pervin'e biraz suçlu hissettirdi. Kimini nereye koyarsanız koyun prenses olur, Pervin'i ise nereye koyarsanız koyun suçlu olurdu. Ortada bir suç yoksa bile o illa ki kendini suçlu hissedecek bir şey bulur, suçluluğun kısık ateşiyle demlenirdi. İnsanlara evler, arsalar miras kalırken ona ailesinden kalan bu duyguydu.

Mahide Hanım'ın kapısından apartmana sıcak poğaça kokusu yayıldı. Bir evi yuva yapan nedir diye sorsalar Pervin'in ilk söyleyeceği şey, bu koku olurdu. Oysa onun salataları böyle kokmazdı. Çiya tohumlarının, soya filizlerinin evi yuva yapmak gibi bir derdi yoktu.

Mahide Hanım, Pervin'i elinde bir saksı çiçeğiyle görünce hafifçe gülümsedi. Bu gülümsemenin içindeki soru işaretlerini çok iyi görebiliyordu Pervin. Zaten yüz okumak küçüklükten beri onun uzmanlık alanıydı.

"Merhaba Mahide Hanım, rahatsız ettim kusura bakmayın." dedi ve Mahide Hanım'ın gözündeki "ne söyleyeceksen hemen söyle" tabelasını fark edince hemen ekledi. "Şey, yoğunsunuz, vaktinizi almayayım. Ufak bir tatile çıkıyorum. Bu çiçek benim için çok kıymetli, rica etsem ona bakar mısınız diyecektim." Mahide Hanım bir an duraksadı. "Merak etmeyin, çok su istemez." diye atıldı Pervin. "Yok ondan değil, Ponçi'den çekiniyorum" dedi Mahide Hanım. Ponçi, ön tüylerinin bir tutamı maviye boyanmış süs köpekleri olmalıydı. Pervin onu daha önce apartman bahçesinde, çiçekleri eşelerken görmüştü. "Yok yok, siz hiç merak etmeyin, bu çiçek ne badireler atlattı bir bilerseniz, unutmayın ki ona hiçbir şey olmaz!"

Mahide Hanım cevap veremeden içeriden küçük kızı son sürat koşup bacağına sarılarak fren yaptı. Yanığının birine ay, diğerine yıldız çizmişti. Mahide Hanım onu görünce "Aferin Derin! Bu muydu ödevin?" diye yüzündeki yıldızı eliyle silmeye çalıştı. Kız yüzünü kaçırdı. Pervin, kıza "Ooo, saçların ne güzel, prenses saçı gibi." dedi. Kız sevinçle karışık bir utanma duygusuyla annesinin dizlerinin arkasına saklandı. "İltifat kabul edebilmek acaba hangi yaşta öğreniliyor?" diye geçirdi içinden Pervin. "Hadi hadi, hemen bitir ödevini, bak fırında sürpriz var." diyen Mahide

Bouquet of Sunflowers (1881)
Claude Monet

Hanım, kızını kolundan tutup odasına yolladı. Ponçi havladı. Küçük kız odasına gitmeden mutfağa uğradı. Önce fırındaki poğaçaya, sonra fırının camından yansıyan saçlarına baktı. Saçlarının arasına çıtıltla tuturduğu bir tutam mavi postişin görüldüğünden emin olunca sevindi.

“Balkona mı koyayım?” diye sordu Mahide Hanım. “Cam kenarı daha iyi olur. Direkt güneş sevmez. Haftada bir yarım çay bardağı su verseniz yeterli. Yani ben gelene kadar toplam iki kere.” dedi Pervin. Mahide Hanım çiçeği alırken fırının alarmı çaldı. Mahide Hanım “Anlaştık.” diyerek çiçeği aldı. “Kusura bakmayın, fırına bakayım ben. Size iyi yolculuklar.”

Kapı kapanırken Pervin için de koca bir devir kapanmıştı. Anneannesinden annesine, annesinden de ona kalan çiçek, bu yeşil yapraklı, ne yapsa solmamış, her defasında küllerinden doğmayı başarmış, atsan atılmaz, sat-san satılmaz çiçek... Pervin'in bütün çocukluğunun şahidi, evin adeta gizli kamerası, üç nesildir her şeyi bilip susan, suskunluğuyla huzursuzluk saçan çiçek artık onun değildi.

Pervin kirli merdivenlerden apartmanın otoparkına inerken kendini yavrusunu yuvadan atan leylek gibi hissetti. Suçluluk hissinden kurtulmak için “Ne yavrusu canım? Onun yaşı benden büyüktü.” diye düşünerek teselli buldu. Hem onu terk etmemiş, aksine yuvalandırmıştı. Ne yani, bu çiçek, odalarına poğaçaya kokusu yayılmış sıcak bir yuvayı hak etmemiş miydi?

Otoparka girip arabasının arkasına doluşturduğu eşyalara baktı. Hayatını bir arabaya sığacak kadar küçültebildiği için kendiyile gurur duydu.

Anahtarı çevirdi, arabayı çalıştırdı, şarkı kaldığı yerden devam etti: “Çabuk ol da gidelim, dökülen yaprakları dikelim.” Melodinin içinden bir anda çocuk Pervin belirdi. Annesinin çiçekle şefkatli bir şekilde konuştuğunu gizlice izleyen küçük Pervin. Akşamına makasla çiçeğin iki yaprağını gizlice kesip pencereden aşağı atan, annesinin ertesi gün hiçbir şey söylememesine rağmen her şeyi bildiğini belli eden soğuk bakışlarına maruz kalan suçlu Pervin. “Kış olur, ben üşürüm, durmam buralarda.”

Şarkı devam ederken Pervin “Yabancı Araç Giremez!!!” yazılı tabeladan yavaş yavaş uzaklaştı. Yukarıdaki balkondan Ponçi arabaya doğru havladı. Mahide Hanım elindeki çiçeği pencere kenarının önündeki sehpa koydu. Yerini beğenmedi, koltuğun diğer tarafındaki ahşap tabureye koydu. Nereye koysa olmadı ama nasılsa geçici diye düşünerek orada öylece bıraktı.

Dante'nin Cehennemi, Kanto 22

(kağıt üzerine yağlı pastel 22,5x64 cm)

Seden Gv

Şerefe dostlarım.

İçimde garip bir his var. Tüylerim diken diken.

İçimdeki hisle alakalı değil bu dikelme. Düpedüz havanın soğukluğundan.

Ocak'ın 27'sinde, üzerinde incecik hırkayla balkonda işin ne be adam dersenez, sizi eşimle tanıştırmam gerekir. Yirmi yıllık eşim Selma ile.

Bunca zaman neden tanışmadık demeyin. Laf aramızda, biz biraz asosyal bir çiftiz.

Zamanımızın çoğunu salonda geçiririz. Genellikle de televizyonun karşısındaki ikili koltukta.

Pek dakik birisidir kendisi, saat 10 oldu mu uykusu gelir. Tıpkı bu geceki gibi.

O yatak odasında uyumakta, ben balkonda demlenmekte.

Bir çatal peynirden, bir çatal kavundan. Bir yudum da rakıdan.

Şerefe dostlarım, şerefe.

Üşümüyorum merak etmeyin. Tüylerimin dikilmesi iyi geliyor bana, seviyorum balkonda olmayı.

Dışarıdaymışım gibi geliyor bana.

Bazı geceler 10'da uyuyasım gelmez, çıkarım balkona. İçerim bir duble rakı, laflarım kendimle.

Yirminci yıl dönümümüz bugün.

Karnıyarık yapmış bana, ben pek severim karnıyarığı.

Ben de lale aldım işten dönerken ona, Selma pek sever laleleri.

Özenle hazırlanmış bir masa, ortasında bir vazo, içinde laleler...

El ele, göz göze geldik ve iyi ki, dedik.

Ben çok severdim Selma'yı. Ben çok severim Selma'yı.

Yirmi yılda bu sevgimden hiçbir şey kaybetmedim.

Saplantı mı, tutku mu, aşk mı? Adı her neyse bu yirmi yıllık kerametin.

Mutluyum çok şükür. Her şey yolunda. Keyfim yerinde.

Ama bazı geceler uyku girmez gözüm.

İçimde garip bir his var yine.

Aklım gider geçmişe, dost sohbetlerine.

Şerefe dostlarım, şerefe.

Araya zaman girdi, şehirler girdi, ülkeler... Selma girdi, ben girdim.

Ne ben kimseyi arayıp soruyorum şimdi, ne kimse arayıp soruyor beni.

Kusuruma bakmayın dostlarım, ben zaten oldum olası iki işi aynı anda beceremedim.

Belki de sebebi budur şahane evliliğimin.

Bardağın dibinde son bir yudum.

Bana müsaade, ben artık gideyim. Karımın yanına yatışa geçeyim.

Olur da yine bir garip hissedersen kendimi, buluşuruz bu balkonda.

Tanıştıklarım, tanışamadıklarım, kalbini kırdıklarım, hayal kırıklığına uğrattıklarım...

Hepinize şerefe dostlarım, şerefe.

Sevgili Yaşam

Halil İbrahim Çiçek

Dilimde bir küfür
Gövdemde papatya ölüsü taşıyordum
Giysileriyle gömülen bir ceset gibi
Yakışıyordum toprağa

Kentlerdi beni yaşatmaya çalışan
Biraz metropol biraz taşra
Üç renkli barlar, gri sokaklardı
Ve tahtakurularıydı kanımdan beslenen
Kanımdı
Kitaplarda parıltılı cümlelerle anlatılıp
Toprağa dökülüp kuruyan
Ve o vakit
En kutsal sayıldı
Beni yaşatmaya çalışan bunlardı

Evet yaşatmaya çalışıyorlardı fakat
Parmaklarım kollarım gövdem
Durulmamış kan içindeyken
Bir ölüye yakışıyordu suretim
Yaklaşıyordu
Amerikan biraları
Alman likörleriyle
Karışıyordum geceye
Aç oturduğum sofralardan
Tok kalkmıyordum bir kere
Fakat
Ne ağarırken gün ne girerken yatağıma
Davranmıyordum kılıcıma

Güneşi kokluyordum her sabah kara perdelerimin ardında
Asılı durup beni bekleyen güneşi
Midemde bulantı başımda ağrı
Kanımda alprazolam aklımda anılarla
Ölüyoruz
Demek ki yaşanılacak diyerek
Yineliyordum dilimin ucunda bazı malum dizeleri
Bir küfür
Ve ölüsüyle bir papatyanın
Yineliyordum

Bazen beyaz bazen kızıl çiçekler olurdu
İki kutbunda zihnimin
Bir ölüme
Bir aşka
Bir kavgaya sarılırdım
Yaşama sarılırdım
Hem de sarsılırken
Her dakika her saniye
Sarılırdım yaşama
Onun ağırlığını bilip unutanlara
Yahut ağırlığı hiç tatmamışlara
Ve kanımı akıtanlara karşı
Sarılırdım yaşama

Şimdi bakarken geçmişe
Ve göremezken karanlık ve puslu geleceği
Yine sarılıyorum
O bana karşı
Suskun ve ümitvar davranıyor
Aklımda anılar midemde bulantı
Başımda ağrı kanımda alprazolam

Tamahkâr bir sevgilidir yaşam.

ben bi k zm s

BAĞLANTILAR

Baş Ağrısı

Emir Taha Sarı

(S.S'ye)

34 yıllık bir baş ağrısı var kafamın içerisinde.

Ev sahibi gibi oturmuş, filizleniyor kafamda. Uzun zamandır kendisini misafir ediyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, alıştım onun varlığına. Başlangıçta birbirlerinin varlığını kabul etmeyen alt ve üst komşular gibiydik. Bir komedi dizisine malzeme olabilecek orijinal bir ilişki vardı aramızda. Fakat zaman gerçekten her şeyin ilacıymış. Mikrop kapmadıkça iyileştiriyor her yarayı. Artık inip şişen kafamı unutuyorum. Hatırlamıyorum. Kendisini sürekli olarak hatırlatan bir boşluk değil. Öğle yemeklerine çıktığımda, sinemada, randevularımda hep tek olduğumu varsayıyorum. Bir zamanlar değildi öyle. Attığım adımda bile hep birinin ortaklığı vardı. Hayatı ortak çatalla yemek mümkün mü?

Kendisiyle artık öyle bir içli dışlı hâle geldik ki baş ağrıma ağrı vermeye başladı varlığım. Yakında kendisinden izin alarak terk edeceğim bünyemi. Rahat rahat yaşasın içerimde. Derin bir uyku çeksin.

413 aylık bir baş ağrısı var kafamın içerisinde.

Ben küçükken keman çalmak is-

tedim. Ben küçükken basketbol oynamak, bale yapmak, resim çizmek ve matematik öğretmeni olmak istedim. Ama olmadım. Ya da olamadım. Yapabildiklerim ile yapmaya gücümün yetmedikleri arasında hep mekik dokudum ve sonucunda yapmaya gücümün yetmediklerine hep sarılarak, yapabildiklerimin değerini örtbas ettim. Yaş aldıkça anlıyorum ki hayatımıza hiçbir etkisi olmamış eylemsizlikler, bir hayatı öyle ya da böyle gerçekten yaşayabilmenin bir yolu değil. Yapmadığınız şeylerin dâhi bir öğretisi vardır. Ama bazı şeyler vardır ki onların sizin hayatınızda var olması veya olmaması hiçbir etki uyanıdır. Genç yaşında bunu öğrendim. Biraz daha yaş alıncaysa, bu durumun hayatımdaki insanlar için de geçerli olduğunu fark ettim.

Doktorlar kafamı ilk muayene ettiklerinde, içerisinde, doğuma hazır büyüklükte bir bebek olduğunu söylediler. Hatta onu bu şekilde muhafaza etmenin tehlikeli olduğu, en kısa zamanda bir tercih yapmam gerektiği belirtildi. Ya sezaryen ya da suda doğum. İnternette biraz araştırmayla, suda doğumun daha sağlıklı olduğuna karar verdim. Bir sonraki randevuda, çocuğu aldırma istediğimi söyleyip, bu ihtimalin mümkün olup olmadığını sordum. Biraz yük gibi geldi ağrım. Ayrıca bu ağrıyı kiminle/kimlerle yaptığımı da hatırlamıyorum.

Child with Doll (1906)
Henri Rousseau

Doktor kabul etmedi. "Hayır." dedi. Söylediğine göre, iş işten çok geçmiş artık.

1774 haftalık bir baş ağrısı var kafamın içerisinde.

Koskocaman bir şey oldu eşek sıpası. Ayaklandı gidecek dünyaya. Bazen "Baba!" diye sesleniyor bana. Öyle garip bir gurur yaşıyorum ki içimde... Sanki hep bu zamana kadar ihtiyacım olan şey buymuş gibi. Benden olanın bir parçasını taşımak. Ağrı da olsa benim ağrım. Evet bir kahkahayı büyütebilirdim içerimde. Ama benim olan şey ağrıymış. Ayrıca kuzguna yavrusu şahin görünür. Aldırma kararının ucundan dönüldüğü için mutluyum. Kendimi merdivenlerden atmayı düşünüyordum. Fakat baksana şimdi şu olanlara! Evin içerisinde bir ses var. Yalnızlığıma eşlik ediyor, yalnız bir baş ağrısı olarak. İki yalnız yan yana gelince, bir oluyorlar. Bir başka şey... İyiyim artık. Çok iyiyim hem de. Hep cebimde akrep varmış gibi yaşadım hayatı. Artık iyiyim. Çok iyiyim hem de...

12418 günlük bir baş ağrısı var kafamın içerisinde.

Yaş aldıkça birbirimizden hoşlanmaz olduk. İlimli yaklaşıyorum yine de ona. Sonuçta onun da bir hayatı var ve

benim hayatımın ekseninde dönmesini bekleyemem ondan. Bir ebeveyn olarak, onun özgürlük ile tanışmasına izin vermeliyim elbette. Hızlı büyüyor. Matematik öğreniyor, birkaç dili akıcı seviyede konuşabiliyor. En sevdiği yönetmen ve müzisyen dâhi var. Artık kendi hayatını tasarlıyor. Ben yokum o hayatta. Ama olsun, problem değil. Birinin hayatına zorla girilmez. Herkes eksik bir parçadır. Kendine ait olan parçaları kırıp durarak, resmine dâhi ait olmadığı bir yapboz parçası olmaya gerek yok. Onun resmi başka. Seninki başka... İzin

ver ona. Büyüsün. Ayrıca, bu senin baş ağrın. Senden de bir şeyler almıştır elbet. Hep korkardın ölümden. Artık korkmana gerek yok. Bir insanı neredeyse öldürebilecek kadar büyük bir baş ağrın var. Sev onu. Çünkü o seni ilk günkü gibi seviyor.

298044 saatlik bir baş ağrısı var kafamın içerisinde.

Böylesine korkak olduğum için benden nefret ettiğini söyledi. Baş başa kalmamak için kendimle, elimde olan her ne varsa, onu meşguliyet hâline gelebilecek bir sevgiye dönüştürüyorum. Bir şeyi sevmek için sevmiyorum onun gözünde. Bir şeyleri, bir gün sevebilmek için seviyorum.

Nefret ediyor benden. Ben de ondan.

İğreniyor benden. Ben de ondan. Rahatsız oluyor benden. Ben de ondan. Sağlıklı bir ilişkide her ne varsa, saklıyoruz içimizde.

17882640 dakikalık bir baş ağrısı var kafamın içerisinde.

Kendi varlığını kanıksayıp birey olamadığın dönüştürülemez her bir ilişki, bir başka ilişkiye nefretle bakma güdüsü bulundurur içinde. Bu, sevginin bir başka hâllerinden sadece bir tanesidir.

1072958400 saniyelik bir baş ağrısı var kafamın içerisinde.

Derin uykudaydım bir gece. Ağırılık hissettim. Kafamı yastıkla bastırıyormuş orospu çocuğu! Nefes nefese, savşarak uyandım. “Ne yapıyorsun lan hayvan herif! Babanım senin ben, baban!” dedim. “Çok ses yapıyorsun.” dedi. “Gitmen lazım artık evden.” Çok ağrıma gitti bunu duymak. İnsan bir maddedir ve bu madde bir başka maddeye ihtiyaç duyar. Ve ben oğlumun evreninde bir yer kaplamıyordum. Uzatmadım hiç. Gururumu ayaklar altına alacak değilim. Gece, bir bavul, bir çanta ayarladım. Sessizce evden çıktım gittim. Bir mektup bıraktım sadece.

İçinde ne yazıyordu, hiç hatırlamıyorum. Belki hazırladığım kışlık konserve menemenlerin yeri yazıyordu. Belki duş aldıktan sonra banyo kapısını açık bırakmayı unutmaması gerektiğini, aksi takdirde fayansların ıslaklığının çok daha uzun süreceği yazıyordu. Belki de sadece onu ne kadar çok sevdiğimden bahsetmişimdir.

Ama mektubun nasıl bittiğini hatırlıyorum:

“Teşekkür ederim. İyi ki varsın. Sen olmasan bir kafam olduğunu hatırlayamazdım.”

Faz

Ezo Şara Uray

Yıldız'ın Alelacele Görülen Pek Mühim Mahkemesi

Zeynep Kıymacı

Öğle vaktiydi. Güneş tepesinde, kendi tezgâhın altında, epeydir uyku-
daydı. Uzaktan işittiği dalga sesleri onu
sakinleştirmiş, ara ara duyduğu gülüş-
meler, seslenmeler denizin ritmine uy-
muş, onu huzursuz etmiyordu. Babası
yanında, mırıl mırıl gelen gidenle konu-
şuyor, bir yandan da tezgâhı diziyordu.
Devrilen birkaç kasanın sesiyle kendi-
ne geldi. Damağında biriken susuzluk
onu yavaşça yerinden doğrulttu. Eli-
nin tersiyle boynunda biriken teri sildi.
Tezgâhın diğer ucunda, dökülen limon-
ları toplayan babasına doğru döndü.
Adam vakitsiz yatılan bu uykunun öfke-
siyle ona bir bakış attı. Çocuk bu öfke-
nin farkındaydı ama buna kafa yoracak
kadar dertsiz değildi. Bakışı, limonları, o
ekşi suratı görmezden gelerek seslendi.

“Bir haber var mı?”

Babası omuz silkti, geride, gölge-
ye kurduğu tabureye çöktü. Çocuk üs-
teledi.

“Halil geldi mi? Görmüş mü Yıl-
dız'ı?”

“Halil malil yok ortada.” Önündeki
plastik şişeden birkaç yudum su içti.

“Bir haber olsa uyandırırız her-
hâlde.”

Çocuğun omuzları düştü, zaten
kambur olan sırtı iyice eğildi. Kalbi ağır-

dı, nefesi de öyle. Ayağa kalktı, terlikle-
rini giydi. Tezgâhın arkasından çıkıp yola
seğirtti. Babası bağırdı arkadan.

“Nereye lan?”

“Suya giricem iki dakika, dönerim
hemen.”

“Oyalanma, bak yavaştan dökü-
lüyor millet. Tek başıma bırakma beni.”

Ortada millet falan yoktu. Her-
kes ya evinde, öğle uykusunda ya da
sofra başındaydı. Hem çocuk her gün
duyduğu bu tembihten sıkılmıştı artık.
Zaten her sabah, her akşam oradaydı.
Bu tembihi işitecek bir yokluk olmamıştı.
Kemikli zayıf vücudu ve sivilceli suratıyla
bir silüet, bir hayalet gibi dikilirdi hep
o tezgâhın başında. Rüzgârda sallanır,
güneşte erir, yağmurda büzüşürdü.
Fakat hep oradaydı. Bu yaz bu gölge-
nin yanına biri daha eklenmişti hatta.
Sarı, ufak, tatlı bir kız. Adı Yıldız'dı. Çocuk
bu yaz ilk defa o sahil yolunu, o limon
tezgâhını, altına sığındıkları o pis mu-
şambayı sever olmuştu. Yıldız'la tüm
günü orada geçirmekten şikâyetçi de-
ğildi. Yıldız hareketli, mutlu, hayat dolu
bir kızdı. Her koşulda çevresindekileri
neşelendirmeyi bilir, hiçbir şeyden ko-
lay kolay sıkılmazdı. Zor da bir hayatı
olmuştu aslında. Anası daha bebekken
onu istememiş, kardeşlerinden de bu

Sitting Cat (1918)
Julie de Graag

sebepten ayrılmıştı. Terk edilince hastalanmış, yapayalnız kalmıştı sokaklarda. Yolları çocukla rastlaşana kadar geçirdiği bu hastalık yüzünden bir gözü kör kalmış, sağ bacağında kas kaybından ötürü hafif bir aksama meydana gelmişti. Çocuk onu bulduktan sonra tüm yevmiyesini hekime dökse de Yıldız'ı ancak hayatta kalacak kadar iyi edebilmişti.

Başını sudan çıkardı. Yıldız'ın sarı başı, minik burnu, cam gibi parlayan tek gözü ve bıyıkları gözünün önüne geldi. İçi yandı, geri suya soktu başını. Denizin uğultusu kulaklarını zonklattırken Yıldız'ı bulduğu günü düşündü. Uzun süren bir akşamın ardından, yol kenarındaki su birikintisinde, içi geçmiş marul yapraklarının, dişlenmiş karpuz kabuklarının arasında ciyaktarken bulmuştu onu. Her yanı çamur içinde; iki gözü kapalıydı. Tek avucuna sığıyordu o zamanlar. Sarı civciv tüyleri o zamanki pasağından anlaşılammıştı ama beyaz kulakları ihtimamla katlanıp başına kondurulmuş bir peçeteyi anımsatmıştı. Çocuk o vakitler bir kıza aşıktı, yan sokaktaki tekercinin kızı. Adı Yıldız'dı kızın. Onun da uzun sapsarı saçları vardı, yeni yeni ulaştığı erişkinliği kibar yü-

zülle birleşince bir rüyaya benziyordu. Çocuk Yıldız'ın hoşuna gider diye kedisinin adını da Yıldız koydu. Fakat kız bu işten pek hoşnut olmadı. Güçlenen ve güzelleşen bedenini, sivri aklını pek beğeniyordu Yıldız, bu sebeple de adı kör topal biçare bir kedi yavrusuna konulunca gücendi. Çocuğa bir daha bakış bile atmadı tezgâhın yanından geçerken. İlk üzülmüştü bu duruma ama

kedicik sağlığına kavuşup palazlanınca unuttu Yıldız'ı. Onun neşesi sıkıcı günlerini aydınlatmıştı bir kere. Bir Yıldız gitti, diğeri geldi yerine. Hem bu Yıldız ocuğun kendisini sevmesine de müsaade ediyordu.

Yanmış omuzlarına ince bir gömlek geçirdi. Yüzünü tatlı suyla birkaç kez yıkadı. Kuma oturup bir sigara içti. Aklı Halil'de, dolayısıyla Yıldız'daydı hâlâ. Halil'in bir mısır arabası vardı. Diğer pazarcılar gibi tezgâh başı beklemez, sahil yolunu her akşam birkaç kez gider gelir, mısır satardı. Yıldız kaybolunca herkes Halil'i bekle dedi, o muhakkak görmüştür. Fakat o sabah Halil hale mal almaya gitmiş, henüz dönmemişti. Telefonu da kapalıydı. ocuk dn geceden beri nefes alamadığını hissediyor, kime gidip yardım isteyeceğini bilmiyordu. Yıldız'ı birinin götürdüğünden emin gibiydi. Çünkü yavru henüz başına buyruk davranamayacak kadar korkak ve küçüktü. Sahil yolunda gezinen köpekler, bir lokma yemek için tezghlarına tırmanan iri kediler aklına geldi. Yüreği buz kesti, düşünceyi atmak için başını birkaç kere hızlıca salladı. Güneş biraz inip öğle sıcağı ezilince insanlar ellerinde su şişeleri ve meyve doldurdıkları sepetlerle deniz kenarına doluştular. Kalabalıktan kaçarak kumsaldan ıktı.

Tezgha varana kadar gömlek sırtında kurumıştı. Fakat döndüğünde karşılaştığı manzara hiç beklediği gibi değildi. Tezghlar ortadan kalkmış, mallar toplanmıştı. Meyve kasaları üst üste istiflenmiş, kürsüler kurulmuştu. Tüm esnaf bu kürsülerin etrafına dizilmışti. ocuk neler döndüğünü anlamadan bir el onu kalabalığın içine çekip kulağına fısıldadı.

“Yıldız'ın davası görülecek. Aman sesini ıkarma.”

Bir an çocuğun yüzü aydınlandı. Hiç sanmazdı ki koca koca insanlar işi gücü bırakıp Yıldız'ı aramaya soyunsun. Gnl genişledi, ferahladı. Belki bu sa-yede Yıldız'ı bulur ve eski mutlu günlerine dönerdi. O esnada borazan gibi sesiyle Serdar'ı duydu. Serdar'ın bir çamaşır tezgâhı vardı. Her akşam pamuklu kumaştan elbiseleri ve kollarının altına sıkıştırdıkları dolu czdanlarıyla dolanan, deniz tuzundan esmerleşmiş tumbul kadınlara seslenir, onlara serin evlerinde giyecekleri tiril tiril kumaşlardan yazlık bluzlar, eteklikler satardı. Fakat bu sefer “Al götür, giy ık!” diye değil, mahkeme heyetinin isimlerini bağırıyordu. Heyet üç kişiden oluşuyordu. Bunlar en kıdemli, en yaşlı pazarcılardı. Biri peynirci İbrahim, biri oyuncakçı Cemil diğerleri ise terliki Hatice'ydi. Heyet

kendileri için kurulmuş yüksek kürsülere yerleştirdi. Kim davalı kim davacı anlayamadı, Halil'in canhıraş sesi duyuldu.

"Sanık nerede sanık?"

Çocuğu kalabalığa çeken el bu kez mahkemenin ortasına ittiriverdi. Birkaç kişi koluna yapışıp sanık sandalyesine oturtular. Neye uğradığını şaşırmıştı. Etrafına bakındı. Biraktığı ekşi suratla kendisine bakan babasını ve perişan hâldeki annesini gördü. Babasına şaşırmamıştı ama annesini orada görmeyi hiç beklemiyordu. Üç yıl önce, abisi bir deri atölyesinde öldükten beridir yani, onu çadırlarındaki sedirin bir adım ötesinde bile görmemişti. Onun burada olmasından başının belada olduğunu anlamıştı. İtiraz etmek için birkaç kez ağzını açtı ama susturdular. Mahkeme henüz başlamamıştı. Çocuk neden veya kim tarafından suçlandığını bir türlü anlayamıyordu. O esnada İbrahim söze başladı.

"Sayın davacılar, sayın davalılar ve değerli vekiller, bugün karşımızda bulunan davada, pazar esnafı ile Yıldız kedimizin varisi arasında yavrunun kaybının müsebbiplerini tespit nedeniyle bir uyuşmazlık bulunmaktadır. Bugünkü duruşmada öncelikle tanıkların ifadesini dinleyeceğiz. Daha sonra tarafların savunmaları dinlenecektir.

Tüm bu süreçte davacı tarafı vekaleten pazarımız esnafından Yıldız söz alarak temsil edecektir. Duruşmanın sonunda, toplanan tüm deliller ve dinlenen tanık ifadeleri değerlendirilerek bir karar verilecektir."

"Nasıl?" diye atıldı çocuk.

İbrahim duymazdan geldi. "Esnaflı vekaleten şimdi mahkemede Yıldız konuşacak. Öncelikle onu dinleyelim." Yıldız pazarın en genç, en bıçkın üyelerinden biriydi. Askerden yeni dönmüş, babasından tezgâhı devralmış, işleri büyütme telaşına girmişti. Babasının doğal zeytinyağı ve taze baharat sattığı tezgâhına şimdi organik sabun ve kabak lifi taşıyor, tatilcileri "hem içeriden hem dışarıdan" sağlıklı olmaya teşvik ediyordu. Bu görev için de kendisi gönüllü olmuştu. Diğerlerini oldukça hantal, dağınık ve geri kafalı buluyordu. İştahla söze başladı.

"Biliyorsunuz ki Yıldız'ın pazarımıza gelişi tüm tezgâhları aydınlattı, neşeyle doldurdu ve hepimize işimizin gücümüzün arasında bir yaşama sevinci verdi. Onu hepimiz sevgiyle sarmaladık ve ekmeğimize ortak ettik. Fakat bu masum yavru dün akşam 10 sularından beri kayıp."

Yutkundu, gözlerini çocuğa dikti.

"Davalı taraf, Yıldız'ı sahiplenmiş

ve bakımını üstlenmişti. Biz de ona güvenmiş ve bu sorumluluğu üstlenmesinde bir beis görmemiştik. Fakat şu günlerde anladığımız üzere bu güvenimizin boşa çıktığını söylemek pek de yersiz olmasa gerek.”

Çocuk bir anda harladı.

“Yalan! Düpedüz yalan laf söylüyorsun. Hiç kimse sevmedi onu, aksine onu bulduğumdan beri türlü bahane bulup uzaklaştırmaya çalıştınız.” Hırsla İbrahim’i işaret etti. “Sen! Bir sefer peynir kovaşına sürtündü, müşteriyi kaçırdı diye kıyameti koparmadın mı?”

İbrahim yüzünü ekşiterek başını Yıldıray’dan tarafa çevirdi. İbrahim’in bu hareketinden aldığı güvenle genç adam söze karıştı.

“Bu atışmalarla zaman kaybetmeye lüzum yok, sizin de izninizle tanıkların dinleyelim.”

İbrahim başını salladı. Serdar ilk tanığın ismini bağırdı. Kürsüye tekelnin kızı Yıldız çıktı. Çocuk onu görünce epey şaşırıldı. Onu neden dinleyeceklerdi ki, neye tanıklık edecekti? Tezgâhın etrafındaki birkaç bakışma dışında hiç muhabbetleri olmamıştı. Kedinin adını duyduğundan beri bunlar da kesilmişti. Yıldız yine çok güzel görünüyordu, uzun saçlarını salmış, başına gül rengi bir kurdele takmıştı.

“Onun bir canlının yükünü alaca-

ğına hiç inanmamıştım.” diye söze başladı kız. “Hep uçarı, hep akli bir karış havadaydı. Sık sık babasıyla kavga eder, isyan eder veya küser giderdi. Ama Allah yukarıda, kediyi aldıktan sonra, onu daha bir merhametli daha bir sakin gördüm. Sanki birkaç yaş büyümüş gibiydi.”

Çocuk kaşlarını çatmış, kızın yüzüne bakmadan söylediklerini dinliyordu. Son cümlesi yüzünden iyice akli karıştı. Dönüp Yıldız’a baktı. Usulca “Niye küstün o vakit?” diye sordu. Yıldız biraz yüzüne baktı çocuğun, sonra başını çevirdi. “Bir kediyi sevmek başka, bir kıızı sevmek başka...” dedi sanki bu sözün o kalabalıkta hiçbir muhatabı yokmuş gibi. Omuzlarını silkti. Kediyi kaybetmesinin onu şaşırtmadığına dair birkaç şey söyledi ama çocuk duymadı.

Daha sonra karşı tezgâhlarında sebze satan Kerime söz aldı. “Sessizdi, sakindi ama hep zayıftı.” dedi, kimse- nin beklemediği bir acımasızlıkla. “Kediyi bulduğu günün akşamı, öldü sandı. Yıldız’ı döşüne saklayıp tezgâhın arkasına geçip ağıladı. Babası bile görmedi ama ben gördüm. Meğer şurup vermişler, uyku yapmış yavruda. Kendine gele-memiş. Bizimki de öldü sanmış. Ama bu kadar zayıf biri, bir canlıyı nasıl sağ salim büyütebilirdi ki?”

Kalabalıktan biri atıldı. “Zayıf mı?”

Ne zayıfı? Aynı gün babasının önlüğünden iki yüz kâğıt çalması mı? Biz de yedik, zayıfımış! Cin gibidir o.”

Çocuk duyduğu sözle bir an dikeldi. Sesin geldiği yöne doğru dönüp var gücüyle cevap verdi. “Veteriner parası nasıl yetişti sandınız? Ne yapsaydım? Babamdan istedim vermedi. Bıraksaydım da öylece ölseydi... Kayboldu diye ettiğinize bak, ölseydi ne halt ederdim acaba?”

Çocuğun bu ani çıkışı herkesi fazlasıyla germişti. Babası ise kendisi hakkında konuşulduktan sonra iyice ekşimişti. Kısa bir sessizlikten sonra Yıldıray birkaç kez öksürdü. Daha sonra gözüyle Serdar’a işaret etti. Bunun üzerine kürsüye sıradaki tanık olarak Halil çağrıldı. Halil kollarını iki yanında sallaya sallaya, göğsü kabark bir şekilde yerini aldı. Yıldıray ona döndü.

“Anlat bakalım, Halil. Dün gece neler oldu?”

“Ben arabanın başındaydım işte, dondurmacının tarafta. Bir baktım bizimki koşa koşa geliyor. Suratı kireç gibi olmuş, ter içinde. Yıldız yok, sen gördün mü, diye sordu.”

“Yalan!” diye araya girdi çocuk. “Dün gece aradım Halil Abi’yi bulamadım, sabah erkenden pazara geldim, bir ümit rastlaşırız diye. Hale gitti, öğleden önce dönmez dediler. Onu daha

yeni, burada görüyorum.”

Halil çocuğun söylediklerine inanamadı. Gözleri büyüdü. “Oğlum dün gece beraber arabayla aramadık mı kediyi? Ne dediyen yaptım ya.”

“Yıldız korkusundan kendi başına tezgâhtan iki adım gidemezdi, ne diye arabayla arayayım? Bence zaten o kaybolmadı, biri götürdü.”

Söyledikleriyle ahali buz kesti, sonra bağrışmalar başladı. Kimse çocuğun böyle bir şeyi söylemesini bırak, düşünmesine bile tahammül edemiyordu. Bu alenen bir iftiraydı. Yıldıray kaşlarını çatı.

“Şüphelendiğin kimse var mı?” diye sordu.

“Bilmem, herkes olabilir.” dedi çocuk meydan okurcasına. “Yıldız benimle kaldığından beri herkes başka bir şey söyledi. Yok tezgâhın bereketini kaçırmış, yok tüyü müyü ağızımıza burnumuza kaçarmış. Sesi soluğu çıkmaz, bir yoğurt kovaşında uyurdu akşama kadar. Ama ses yapıyor diye bile şikâyet ettiniz. Onu düşman belleyen çok kişi vardı. Şimdi kimse burada bana hikâye anlatmasın.”

Çocuğun küstahlığı, bu öfkeli duruşu artık esnaf için anlaşılabilir bir noktaya gelmişti. Bu sebeple onu göz ardı edip kinayıcı bakışlarını babasından yana çevirdiler. Babası onlarca meraklı gö-

zün altında sıkıldı, bunaldı. Kem küm etti. Yıldıray'ın akli cin gibi çalışıyordu, fırsattan istifade yüklendi.

“Belki bu noktada babasını dinlemek daha isabetli olur. Biliyorsunuz ki sanık bu yaz 16 yaşına bastı. Halen çocuk sayılır. Eylemlerinden tamamiyle onu sorumlu tutmak olmaz.” Adama döndü. Sorgular bakışlarıyla devam etti. “Çocuğun yaz sonu okulu başlayacaktı değil mi? Bu her koşulda belliydi. O zaman Yıldız için ne yapmayı düşünüyordunuz?”

Babası boş bakışlarla etrafa bakınıyordu. Sessizlik üzerine binip onu konuşmaya mecbur edene kadar sustu. Sonra kısık sesle devam etti. “Okula falan gitmeyecek.” deyip kestirip attı. “Abisi yok, annesi hasta. Ben yetişemiyorum her şeye.”

Yıldıray anlayışla başını salladı. “Peki yaz sonu? Şehre dönünce? Alacak mıydınız kediyi yanınızda?”

Çocuk pürdikkat babasının ağzından çıkacakları dinliyordu. Bu aralarında daha önce sözünü etmedikleri bir konuydu. Yazları deniz kenarına gelip çadır kurar, kışları evlerine dönerlerdi. Yıllardır bu böyleydi. Kışları babası dönemsel işlerde çalışır, ameleliğe koştururdu. Yazları ise sahil yoluna kurdukları tezgâhta ellerine ne geçerse satarlardı. O sene kismetleri limondan olmuştu.

Babası söyleyeceklerinin çocuk üzerindeki tahribatını tahmin ettiğinden olsa gerek sakince yanıtladı.

“Bilmem, düşünmedim hiç. O gün gelsin bakarız çaresine, dedik.” Cevap kimseyi ikna etmedi. “O zamana kadar büyür, güçlenir hem de.”

“Kışları buralar boşalır, nasıl bırakıp gidecektiniz?”

“Yanımıza nasıl alalım Yıldıray? Kendimize zor bakıyoruz, kediyi mi gözümlerim göreceğim benim?”

Yıldıray başını iki yana salladı. Mahkeme heyetine doğru yürüyüp çenesini kaşdı. Daha sonra olduğu yerden çocuğa seslendi.

“Yani kediyi kışın yanınızda götürmeyecektiniz? Bunu bile bile onu sahiplendin. Bunu sadece sen değil, evdeki herkes biliyordu.”

O esnada çocuğun annesinin cıvıltı sesi duyuldu. “Abisinden sonra ilk kez yüzü güldü, biraz oyalansın istedik.”

Halil lafa karıştı. “Oyuncak mı bu abla? Nasıl oyalansın? Ne yedirdi ne içirdi haberiniz var mı? Aha, kaybetti gitti işte. Kimse boşuna ümitlenmesin. Sağ da çıkmaz bu saatten sonra!”

Halil'in sözleri bir keski gibi çocuğun sağlam kalan son sinirini de koparıp aldı. Ayağa kalkıp bağırdı.

“Bugüne kadar neden umurunuzda değildi hiçbirinizin? Kimse gelip

bir gün sormadı ki ne yer ne içer diye, şimdi mi aklınıza geldi?"

Yıldıray hırsla yanıtladı.

"Bu kedi sana bizim tarafımızdan emanet edilmişti."

Çocuk sözünü kesti. "Asla! O bana Allah'ın emanetidir, bu sebepten bir o hesap sorabilir. Siz değil." Öfkelenmişti. Boncuk boncuk alnında biriken ter hiç olmadığı kadar yakıcıydı. "Hem sorsanız ne olacak, neye yarar bu saatten sonra? Yıldız yok, gitti işte. Siz de şu sokakta bir adım sesi duysanız bu cümbüş dağılacak, bilmiyorum mu sanıyorsunuz? Herkes tezgâh başına dönecek. Hiçbirinizin umuru değil ne o ne de ben."

Avuçlarıyla yüzünü kapatıp sessiz nefeslerle ağlamaya başladı. Herkes olduğu yerde kalakaldı. Kimse bir şey söylemeye cesaret edemedi. Güneş eğilmiş, hava nemden ağırlaşmıştı. Usul usul kıyıya vuran dalgalar, normalde bu saatte tezgâh kuran pazarcıların alışılmadık müsameresinden şaşkın, geri çekiliyorlardı. Yakınlardaki balkonlardan çay kaşıkları, akşam haberleri ve çocuk çığlıkları duyuluyordu. Mayolar, havlular biten günün yaşlarını balkon iplerine diziyordu. O esnada eskici, ağzında sigarası, el arabasını iterek bir sokak arasından çıkıp sahil yoluna vardı. Arabanın üzeri kristal kül tablaları, bakır şamdanlar, ahizeli telefonlar, kablolar, ahşap dikiş kutuları ve zamanında gazete promosyonu dağıtılan romanlarla doluydu. Bu döküntünün

içinde, büyük bir cam kâsede ise Yıldız oturuyordu. Adam yüksek sesle bağırdı.

"Eskiciiii!"

Yıldız da ona eşlik edercesine bir ciyaklama kopardı. Kediciğin sesi tüm kalabalığı yeniden canlandırdı, zaman yine akmaya başladı. Bütün yüzler ağır aksak kendilerine doğru gelen eskici arabasına yöneldi. Çocuk başını kaldırıp kâsenin içinde tıngır mıngır kendine doğru gelen kedisinin bilye gibi parlayan tek gözünü ve beyaz kulaklarını gördü. Ağzından bir kahkaha koptu ve koşar adım arabaya ulaştı. Yıldız'ı kucakladı, göğsüne bastırdı. Kedi ise sanki tebessüm eder gibi etrafına bakınıyor, üzerinde fazla uzatılmış bir şakanın mahcubiyetini taşıyordu. Çocuk ellerinin arasında kediyi yukarı kaldırdı, birkaç kere burnundan öptü. Sonra yere bıraktı. Kimseyle göz göze gelmeden mahkemeyi terk edip çadırdaki kedisine uydukları şilteye doğru yollandı. Yıldız ise topal bacağıyla ayaklarına dolanarak çocuğa eşlik ediyordu. Herkes bu kavuşma anının etkisinde kalmış gibiydi. Fakat o esnada, akşam yemeklerini yiyip çaylarını içmiş, akşamüstü serinliğinde alışveriş yapmaya çıkan terliklerin seslerini duydular. Herkes müthiş bir hızla meyve kasalarını toplayıp tezgâhların arkasına geçti. Her şey normale döndü. Çocuk ise o gün görülen mahkemeden sonra kendi kendine verdiği sözle, hiç olmadığı kadar deliksiz bir uyku çekti.

The Forest Within

Ayaz Yıldız

Perdesiz

Caner Toprak

Bu dünyanın içindeyim, dünya benim içimde.

Beton doğuracak yakın zamanda bir kadın, yeniliğe en hevesli olanı

Kelleşiyorum bu yeniliğin kudretiyle.

Rüyalarımda uçtuğumu göremediğim için uyuyamıyorum, filmler izledikçe bitmiyor.

Tam, her şeyin mana bulduğu o noktada ben varım diyebilmek için. Ben en çok; başkaları bunu bana söylesin diye gözlerinin içine adem gibi bakıyorum, arada bir ademsin diyorlar, alemsiniz ondan mı bıraktım size kendimi

Bu şimdinin bir aradalığı mı?

Şurada parmaklarımı deliklerinden geçirip oynadığım danteller duruyor, şurada da kafamın içindeki birden fazla ben

Gelenekçi ve delilik-çiyim.

Dönüp birbirlerinin yüzlerine içten bir buruklukla, evet yalnızsın diyorlar

Ben çocuk muyum da seziyorum şıp diye?

Karanlık Bir Döngü

Bilge Varol

Gün içinde zihnimden akan giden binlerce cümle olur, şu an tek bir yere takılıyım. Ama o tekliği de birden kaybediyorum, kendimde tanıyamadığım bir çılgılık: OROSPU ÇOCUĞU! Evet, ağızla aklımın şirazesinin kaçtığı anların birindeyiz ve ağızımın sol şeritten basarken söylediği o muazzam laf: Orospu çocuğu. Ardından merdivenler. Pat küt pat küt! Sarhoş değilim ama ne yazar. Aklım sol şeritten basan ağızımı sinyal vere vere sağdan yakalamaya çalışırken ben merdivende bir soluklanma molası veriyorum. Bak sarhoş bile değilim, altını çiziyorum. Soluklar ağızımdan girip bedenimi terk etmiyor, nefesim içeride hapis kalıyor. Bu apartmana daha önce hiç bakmadığımı fark ediyorum. Bakıyorum. Bir boka benzemiyor, duvarlar çatlamış; boyası sarhoşların sigara dolu nefeslerinden sararmış. Derken kapı açılıyor ve hanım ablamız görünüyor. İşte sahnede utanç! Ver müziği narinden! Sen misin ağızla aklının dengesini şaşırın, böyle ayarını yerine getirirler. Ah bir sarhoş olsan, bunları hiç düşünmeyeceksin de işte... Hanım kişi bakıyor, ben bakıyorum; hanım kişi bakmaya devam ediyor, ben bakakalıyorum. Şurada uyusam. Mahcup birkaç mimik ve tatlı bazı gamzeler ardından gelen dümdüz sessizlik. Dümdüz sessizlikler otoyol gibidir, yarış edesin gelir, boşlukla edeceğin

yarıştta hız sınırına takılmadan başı çekeceğin bellidir. Ben hız sınırlarını hep ciddiye alırım. Derken BAM, duvardaki çatlaklardan küçük bir toz zerresi omzuma konuyor, oradan merdiven basamağına seyir ediyor. Bence delikten bana bakmaya devam ediyorsun be abla! İnan korkacak hâlim yok, istediğin kadar bak.

Rambini rambini rambini sesler çıkararak merdivenleri sağlı sollu geçip kendimi üzerinde "Dikkat! Camdan itmeyin, kırılır." yazan demir kapıyı camından iterken yakalıyorum. Hop, diyorum gene bir kural ihlali... Aman sokarım ben etmişim en afili küfrümü, bakmışım yoluma, bundan sonra bana hiçbir şey olmaz! Derken olan oluyor, karanlık çökmüş; ben bu eve girerken gözüm kararmıştı, ne ara gene karanlığa döndük? Döne döne duramadık, midemiz ağızımıza geldi, bir önceki diğerine döndü; döne döne başım döndü, hepsi birbirinin aynı, birinin yüzünü düşünürüm diğerinin sesini duyarım, bir yandan da bir ötekininkini kavrırım. Bir döngü içinde gidiyoruz, boşa benzin yakarak. Kim bilir hangi fırtınayız, kim bilir hangi köyü yerinden edeceğiz? Kim bilir? Ben bilmem. O yüzden de arıyorum, bir cevap almak için arkadaşımı arıyorum. "Kanka bir el atsak ya bana." diyeceğim. Açmıyor. Varsın açmasın, ben de ev arkadaşımı ararım, bak bu açıyor. Alo!

İyi değilim falan geveliyorum, arabeske bağlayacağım ama bağlanamıyoruz, hat kesik karşıdan. Neden olacak? Sarhoşluktan. Ben bitmişim, o kahkaha atıyor. Neyse bir şekilde gidebilirim eve, kustururum artık yapacak bir şey yok, bu ayıklığı ben seçtim.

Giriyorum tekele, "İçeceğim ben bu akşam abi." diyorum. Abi selamımı almıyor, küçük bir televizyon açık. "Abi!" diyorum inatla, duymazdan geliyor. Bilmiyor ki karşısında kim var, ben birisini koklarken birisini kavriyorum, haberin yok mu usta? Karanlık döngüdeyiz ya hani, bak naza çekme, bir gün işin düşer. "Bu şarkı da neydi ya hatırlamıyorum." diyorum, küçük ekran cızır cızır "hatırla sevgili" derken. İyi küfrettim ama "orospu çocuğu" hak etti diye düşünüyorum. Aynı ekrana bakıp apayrı hayallere daldığım tekel abiden diyalogsuz ayrılıyorum. Alıyorum 3 litre şarabımı bir buçukar litreden, koca yürekli ve bir o kadar da asi yürüyorum yoldan aşağıya. Kendime bir mekân bulmalı. Parkta içmem, neyim ben evsiz ayyaş mı? Ben de oturuyorum içinde oturmayı hayal ettiğim o deprem planlı yapılan, kaliteli betondan, taş gibi evin taş merdiveni-ne.

Lokkudu lokkudu içiyorum. Kimse beni durduramaz. "Meyhaneci, kapatmıyoruz bu akşam sokağı." diyorum.

Meyhaneci bana saygısından cevap vermiyor. İyi çocuk bu meyhaneci belli! Buraya hep gelelim. Lokkudu lokkudu! Ev arkadaşım hattın öbür ucunda, haşla lan makarnayı ben de geliyorum, salçasını bol koy. Bu sefer ikimiz de kahkaha atıyoruz, kimse kimseyi kusturamayacak, o belli oldu. Yemeğin salçalısı sonuç itibarıyla değil mi ama? Bu lafı sen içinden tamamlayadur ben biraz ağlayacağım olmayan kalçama. Kesin bol kalçalı geniş salçalı bir kadındı o beni aldattığı, don da küçüktü ama belli olmaz sağı solu, tek lobuna takıyordur belki o donu. Bu yeni nesil orospuların hiç belirsiz olan sağ ve solları beni düşündürürken bağıriyorum meyhanede: "Orospu çocuğu!" Kimseden ses çıkmıyor, derdim büyük farkındalar, sessizce bana omuz oluyorlar. Elimle selamlıyorum onları, "Sağ olun arkadaşlar, var olun." Birisi öksürüyor, yazık, hasta herhâlde. "Dermansız mı dedi doktorlar kardeş?"

Egzozmuş öksürten ya da tekerleğin kaldırdığı toz. Bir fren sesi. Bu sessiz gecemin içine ediyor, içine. Hop bir ses, en güzel tondan, en kalitelisinden bir küfürle geceme giriş yapıyor. Bozuk bir radyonun kanal karmaşası içinde kendini gösteren kaliteli bir şarkı adeta. "Orospu çocuğu!" Gel kardeşim, gel otur yanıma yamacıma ki birlikte bu konuları

netleştirelim. Almışsın benim küfrümü, belli ki atıyorsun oraya buraya, dikkat et üzerinde bir savruluk var. Bu gece ilk ben ettim bu küfrü, o yüzden kendine yenisini bağla istersen. Kafamın içinde güzel ayar veriyorum. Ayarıma gülüyorum.

Geliyorsun! Yanıma bütün cüretkârlığınla oturuyorsun. Gözüm ufacık kayıyor, bakıyorum eteğin yok. Diyorum ki tek lobuna giymiş eteği, demek yeni moda. Ben bunları dememişim gibi sen bana “Merhaba, ben orospuyum.” diyorsun. O zaman yeni bir küfür bul kendine, mantıklı olmuyor böyle, diyorum. “O zaman siktirip gitsin, olur mu?” Gözümünden bir yaş geliyor kahkaha arasına sıkışarak. Eteğinin kapatamadığı bacaklarının arasındaki ellerine bende ki bir buçuk litrenin ikizini iliştiyorum.

Gümbürdetiyoruz şarapları, tüm orospu çocuklarının şerefsizliğine! Meyhaneci nerede ödeme yapacağım, yok kardeş senin küfrün burada geçmez, atıyorum şişeyi karşı kaldırıma dökülüyor hayatımın kanları bir anda. En iyisi ben kalkayım, bitmez bu karanlık, bir uyuyayım belki bu sefer çıkmışımıdır bu karanlıktan da sabah güneşi görürüm. Dönüyorum, orospunun ağzının kenarında bir damla şarap kalmış. Nasıl canım çekiyor, anlatamam. “Bakmasana.” diyor, “Ayıp bir şey mi var?” Yok, şarap kalmış dudağının kenarında. “İsteyen siler.” diyor. Silmek ne kelime, süpürü-

Rückenakt mit buntem Tuch (1911)
Egon Schiele

yorum, yiyorum, karnımı doyuruyorum, en âlâ salçalı makarnaya değişmem bu lezzeti. Yemek ne kelime, öpüyorum. O an yeniden âşık oluyorum. Bu sefer bir karanlık döngüde değilim, meyhaneme güneş doğuyor, hayatımın akan kanlarının üzerine. Uyumama gerek kalmamış, ben bir öpücükle sabahı ediyorum bu kaldırım meyhanesinde. Ama gözümü açtığımda karanlığı delen sevgilim yok. Yerine boş bir şişe bırakmış, gitmiş.

Ending The Day, Starting to Share

Nilüfer Cansu Kakşı

SEN KİMSİN BİRADER?

Tara Demircioğlu

Bir sabah uyanırsın, seninle birlikte bir sürü şey daha uyanır. Gözlerin, tavandan sarkan lamba, ayakların, yorgan, terlikler, halı, bir gece öncesinden kalma sinek, hava, güneş, kedin ve en önemlisi duyguların... Sen kimsin birader, uyandırdın şimdi onları! Aaa, pardon, der, tekrar dalarsın uykuya. Öyle sere serpe değil, ayakta, yürürken, konuşurken, yüzünü yıkarken, kedinine mama koyarken, sineği camdan dışarı yolcularken, kendine süt ve eti cici bebe hazırlarken... Gün akarken uyanmaya devam eder diğer şeyler. İşte zaman, anılar, fotoğraflar, kokular, mekânlar, unuttuğun, bir yerde bulduğun bir not, sözleri çıkılmaz yerlere götüren şarkılar, yani cereyanda kalmış her şey. Sen kimsin birader, uyandırdın şimdi onları! Aaa, pardon, der, uyanan zaman ve arada kalmış her şey, uyumaya devam eder. Ama öyle fosur fosur değil. Komik bir şey izlerken, gülerken, unuttum derken, mutlu olmaya çalışırken, uyur - uyumaz.

Sen kimsin birader, der çocukluk, tüm bu uyurgezer yetişkinliğe. Yetişkinlik toplar her şeyi, pardon, der, gider çocukluktan. Zaten ne işi var çocuklu-

ğun yetişkinlikle, her şeyin de bir adabı var. Çocukluk dalar yine uykuya, uyanır, olmuştur yaşı büyük, büyük de öyle sayılarla değil, gördükleri, duydukları ile... Sen kimsin birader, der çocuk. Tüm cesareti ile cevap verir büyük: Valla beni sen uyandırdın. Şimdi madem uyandırdın, artık beraberiz. Çocuk anlamaz, büyük büyüdükçe büyür, sorumluluk bulutu onu sarıp sarmalar ve yaşlanır, çocuk küçücük kalır. Anlam, uykusundan uyanmak zorunda kalır ve sorar: Sen kimsin birader? Benden ne istersin? Çocuk ve yaşlı birbirlerine bakar; anlam tam ortalarında, onlardan cevap bekler. Eee hadi, çok düşündünüz, söyleyin artık, uykum var! Tamam, kolay değilse de söylemek, kabul edin tüm bu karanlık hâllerinizi. El ele tutuşun da bu iş çözülsün. Ben de gideyim rahat uykuma. Çocuk ve yaşlı anlamaz, anlamadıkları gibi uzaklaşırlarlar birbirlerinden, gerçeklerden, olan bitenden ve bu iş de çözülmez. O günden sonra çocuk ve yaşlı arasında hep anlam uyanık kalır. Derler ki hayattaki anlam arayışımız o yüzden hiç bitmez. Ah be birader, bir tutamadın elini şu anlamın, tüm halkı uykusuz bıraktın.

Grasshopper

Mustafa Sarp Danişoğlu

Havlamadan Kahkaha

Günsu Özkarar

Bir zamanlar, sahiplerinin depresyonda olduğunu hisseden bazı köpekler, sokakta çiş yoluyla birbirlerine mesaj bırakarak ayaklandılar ve bu ayaklanmayı duyan diğer köpekleri de aralarına katarak bir uygulama başlatıldılar.

Uygulama biraz D vitamini alması ve dolaşması gereken insanların, köpekler tarafından dolaştırılmasıydı. 60 kilonun üstündeki insanları iri köpekler, daha minyonları ise Beagle cinsi veya Kaniş gibi köpekler gezdiriyordu. Bir saat gezdirmeye 10, 45 dakikaya 5, 30 dakikaya ise 1 kemik kazanıyorlardı sisteme göre. Uzun bir uluma veya aynı yere bıraktıkları koku ile de kimin hangi saatte çıkacağına karar veriyorlardı.

İstanbul'un küçük bir semtinde yaşayan Cimicip Bülo'nun köpeği Fındık, her zamankinden daha çok işemişti bu kez. Cimicip Bülo, ismini az işesin diye Fındık koyduğu köpeğin bunu nasıl yaptığını anlamazken diğer köpekler bunun bir yardım çağrısı olduğunu anladılar. Bülo'nun birlikte yaşadığı annesi, tüm köpekleri barınaklara kapatmak için harekete geçmişti. Gereğesi -komşularından duyduğu kadarıyla- köpeklerin tüy dökmesi, ev kadınlarının her gün temizlediği evleri pisletmesiydi.

Hayatları dört duvar arasında geçmiş ev kadınlarının anlamadığı şey,

ömürleri boyunca annelerini bırakıp da kendilerine ayrı bir ev kuramayan kocaman oğulları, aslında intiharın eşiğindedi ve belki de sadece bu köpeklerin yardımıyla ayakta kalıp ertesi günlerine ufak da olsa bir doz umut aktarabiliyorlardı. Çünkü köpekler kötü enerjiyi emerek sağaltabiliyorlardı. Havlama bunun için biçilmiş kaftan bir boşalma alanıydı. Hav hav hav. Beni sinirlendirdin, sana havlıyorum, şimdi ya temel ihtiyaçlarımı karşıla ya da karşımdan yok ol!

İşte şimdi bu karışık ruh hâline sahip insanların tek ihtiyacı da bu sistemi özümsemektir. İlk iş, annelerine karşı ge-

Two dogs by a kennel
Conradijn Cunaeus

lebilmeyi ve kendilerini annesiz bir hayatın zevklerinden mahrum etmemeyi öğreneceklerdi.

Uygulamaya ismini veren kurucu Paşa The Dog, "Havlamadan Kahkahaya" isimli bir kitap üstüne çalışıyordu ve altında çalışan tüm diğer köpekler de -Viski, Süt, Bitter, Budha- bu kitabın kemik kaplama olması için kemik matbaasına yatırım yapıyorlardı. Paşa, salyasını uzun uzun sallayıp etrafa dağıttıktan sonra diğerlerine seslendi:

"Sevgili Havhav ekibim, bugün aldığım habere göre, enerji alanı çok yüksek, neyi düşünürsek onu kendimize çekeceğiz. Biliyorum ki hepiniz daha fazla kemik arzusu içindediniz."

Kemiği duyan köpeklerin hepsinin dişleri göründü.

"Ama lütfen kendinizi bu konuda eğitin çünkü zaman artık insanlar için bir şeyler yapma zamanı. Bizim hayatlarına kattığımız faydaların farkında olmadıkları gibi bizi barınağa yollamakla tehdit ediyorlar. Gerçekte birçoğu, bize bakacak, bizi yürütecek güçte ve eğitim düzeyinde bile değil. Uygulamamızın tam tersi uygulanırken, evde hareket-

sizlikten ayakları uyuşmuş biz köpekleri gezdirecek tek insan bulunamıyordu bazen, hatırlarsınız. Onlara sokağın ve birlikte gezmenin önemini tekrar hatırlatmalıyız. Bunu yapsak yapsak biz yaparız!"

Ekibin kuyrukları inmiş ve şevkleri kırılmıştı ama bu görevin onlara kaldığını anladıkları için emre amade pozisyonuna çoktan geçmişlerdi. Kulakları dimdikti hepsinin, böylece çalan telefonu duydular.

Arayan Cimicip Bülo'nun annesiydi.

"Sizi tüm anneler adına arıyorum." dedi.

Paşa The Dog sordu: "Hangi tüm anneler acaba?"

"Oğullarıyla yaşayan fedakâr anneler." diye cevapladı Cimicip Bülo'nun annesi dört ayaklıyı. "Kalın Memed'in, aşçı Cüneyt'in annesi..."

Ekipteki tüm köpekler bu telefon konuşmasını kokluyordu. Tedirgin olanlar hart hart kaşınmaya başlamıştı bir yandan. Anne ise durumdan habersiz anlatıyordu. "Evde işler yığılmış durumda. Tüm işleri biz yapıyoruz. Beylerimiz öldükten sonra oğullarıyla kalmış zavallı

anneleriz biz. Üstelik gelinlerimiz de yok. Gelen kızlar geldiği gibi kaçıyor.”

Paşa The Dog sözünü kesti kadının: “Oysa oğullarınıza izin verseniz, biz onlara koku almayı öğretiriz ve doğru gelinleri seçebilirler.”

Telefondaki kadının ilgisini çekmiş olacak ki sustu, Paşa devam etti. “Hatta bununla kalmayıp oğlunuzun size de koku almayı öğretmesini sağlarız. Böylece eski günlere dönüp beylerinizi de hatırlayabilirsiniz.”

Telefonun ardından beklenmedik bir hıçkırık duyuldu, tüm hav hav ekibi bunu kokladı. Artık duygularla bağ kurmuşlardı, kadın zar zor “Benim beyimi hatırlamama gerek yok, oğlum hatırlasın yeter. O unutmuş olacak ki babasının yerine geçmeye çalışıyor onu kaybettiğimizden beri. Böyle yaptıkça daha da uzaklaşıyoruz geçmişimizden, anılarımızdan. Rüyalarım da hep dipsiz ve suyu kalmamış kuyular görüyorum. Yaşam suyu demek o su. Babası hatıralarıma geri gelse, kuyu dolacak, yaşam evimize geri gelecek.”

Köpekler ulumaya başlayınca kadının koklamaya başladı, sözsüz bir iletişime ve anlaşmaya geçmişlerdi. Kadın şimdi beyini hatırlıyor, onu duyumsuyordu. Binlerce kez teşekkür ederek telefonu kapattı ve oğlunun köpek gezdirmesini gönülden dileyerek dua etti.

Ertesi sabah gelen notta ise “Biz oğlunuzu çıkaracağız. Hav.” yazılıydı. Kadın buna da razı oldu ve aynı notu diğer annelere de yolladı. Notu okuyan anneler o gün oğullarına izin verdiler ve rüyalarında uzun zamandır gördükleri kurak kuyulara sular doldu.

O gün bugündür kokunun ve yürümenin de önemiyle yaslar sağlıklı şekilde tutuluyor, kimse asla unutulmuyor. Oğullarıyla yaşayan anneler oğulları gün içinde evden çıktıktan sonra ayaklarını yere sürterek aslında onları istemediklerini sembolik olarak anlatıyor. Tabii her seferinde “Bu hareket de nereden çıktı?” diye düşünerek. Çıkan hareketin köpek hav hareketinden olduğunu bilmeden. Hav!

Yolculuk

Aycan Aluçlu

gece bitip de gün sabaha dönerken
koca koca sümüklü böcekler
topraklarını terk eder
beraber düşeriz yola
varmamacasına
hayalini kurduğumuz duraklara
srkleriz bedenlerimizi
izi kalır sakince
geride bıraktığımız patikalarda.

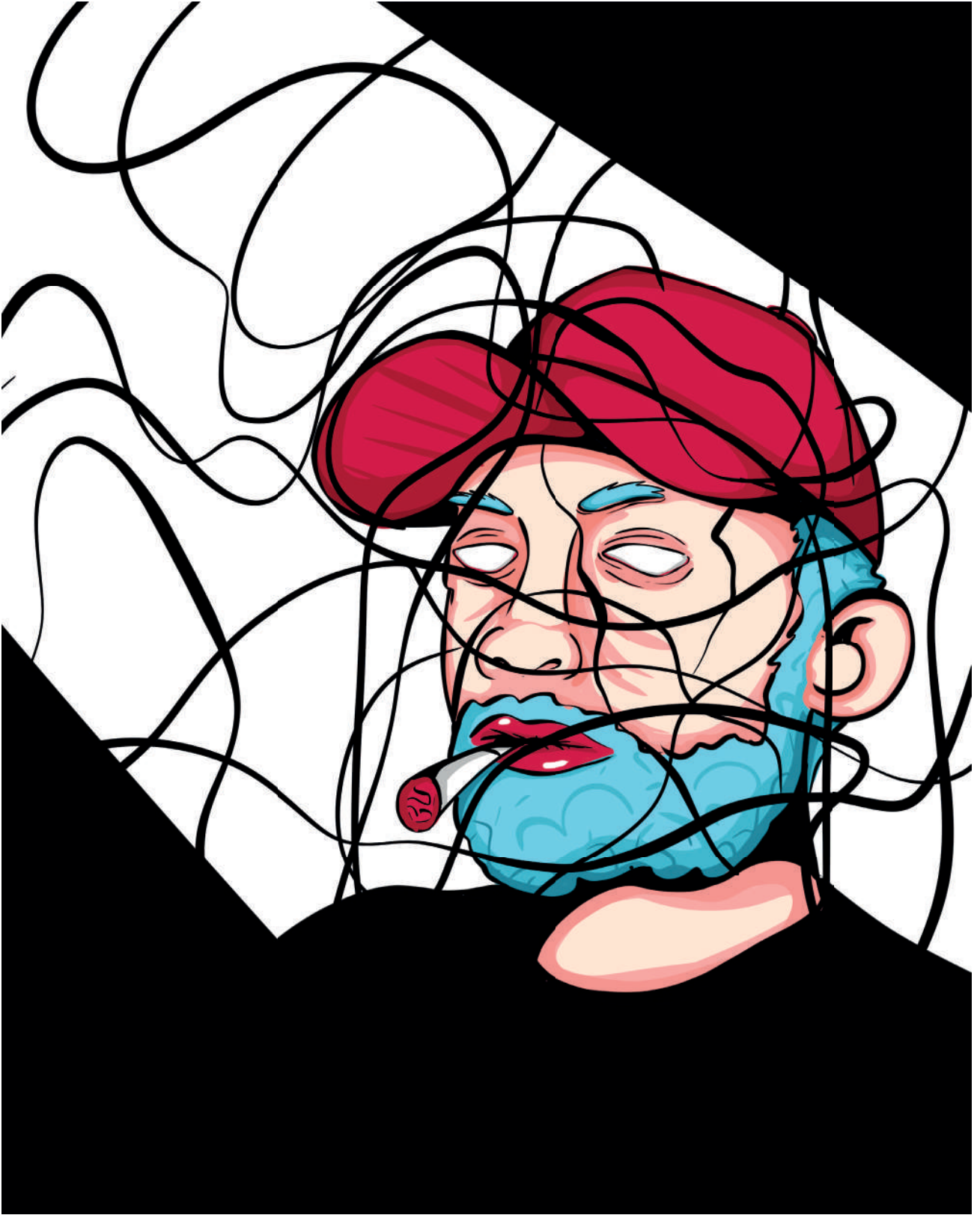
akşamüstü eve dönerim
aynı patikalardan geçer
kimi salyangoz dostlarımlın
ezilmiş bedenlerine rast gelirim
kenara çekmem kalanlarını
karıncalara bırakırım o işin devamını.

hlbuki kimiyse çoktan uzaklaşmıştır
nereye vardığını bilmeksizin
Çimenlerin arasından
kendi yolunu aşmıştır.

ben farkında yürürüm
bu yolculuğın beyhudeliğini
bilmediklerimiyse onlardan öğrenirim
stme basmasınlar da
cilkım çıkmasın diye
Çimenlerin gerisinden srklenirim.

ve her gün kendini tekrar eder bu hikâye
kim nereye varır bilmeksizin
srkleriz gvdelerimizi,
sümüklü dostlarım ve ben
sabahın ilk ışıkları ile yollara düşeriz
değıştirmeksizin düşlerimizi.

ben bi k zmos

OTOPORTRE 2

Unutma Gülmeyi, Denizi Görelim

Serhat Keleş

Düştüm bir kuyuya,
sesim duyulmaz.
Kuyu derin,
ayak basmaz,
ışık vurmaz.
Yemyeşil dalı, yaprağı,
bir limon ağacı,
nefes almaz.
Zaten umut kesik,
Solar yapraklar.
Kuyu benim,
yine de güler bana.
Göz kapakları altından,
bir dünyaya şahit eder beni.
Ama umudu kesik işte...
Gece uyanırım sırt ağrılarımdan,
Onu izlerim,
-sen benim bir parçamsın,
seni kendimden yaptım.
Kaygısız, duygusuz, bembeyaz.
Sabah olur,
yaşam telaşı,
yola koyuluruz;
sömürülmek, tükenmek için.
Zaten umut kesik.
Bir de bunlar üstüne,
sırt ağrılarım var ki,
geçmiyor bir türlü.

Yaşam kavgası,
Sabah ekmek,
akşam ekmek,
kursağımızdan,
geçmiyor bir türlü.
Ama yine de gülüyor
öyle gülüyor ki,
çatılara bakan evimizden,
uzak da olsa,
deniz görünüyor.
Uzak da olsa,
görünüyor.
Sen umudun yok diye,
unutma gülmeyi.
Gözlerinin içinde,
görünüyor.
Uzak da olsa,
görünüyor.

